

O mie de ani de pace

De la răpire până la Împărăția păcii

Cuprinsul:

2. De la răpire până la Împărăția păcii	2
2.1 O privire de ansamblu	2
2.1.1 Răpirea	3
2.1.2 Principalii actori în această perioadă.....	3
2.1.3 Satan va fi aruncat din cer pe pământ	4
2.1.4 Timpul marelui necaz sau tribulația	5
2.2 Ultimele evenimente înainte de Împărăția păcii.....	5
2.2.1 Bătălia pentru Ierusalim	5
2.2.2 Alte popoare, care vor fi implicate în luptele finale.....	6
2.2.3 Căile lui Dumnezeu cu Israel și cu popoarele pe baza lui Isaia 8.6-9.7.....	7
2.2.4 Domnul păcii intervine - mai întâi din cer	12
2.2.5 Uciderea celor doi martori la Ierusalim.....	13
2.2.6 Războiul de la Armagedon	13
2.2.7 Judecata asupra împăratului nordului.....	14
2.3 Începutul Împărăției păcii.....	15
2.3.1 Domnul Păcii apare în public	15
2.3.2 Intrarea Domnului păcii în Ierusalim	17
2.3.3 Anunțul profetic al lui Mesia în Psalmul 2	18
2.3.4 Supunerea altor dușmani	19
2.3.5 Rusia invadează Israelul împreună cu aliații săi și este nimicită	20
2.3.6 Judecata asupra iudeilor fără Dumnezeu.....	22
2.3.7 Judecata celor vii.....	22
2.3.8 Răscumpărarea lui Iuda și a Ierusalimului	23
2.3.9 Satan va fi legat pentru 1000 de ani	26
2.3.10 Finalizarea primei învieri	26
2.3.11 Cine intră în Împărăția păcii?	27
2.3.12 Întoarcerea în Sion a celor împrăștiți.....	31
2.3.13 Întoarcerea celor zece seminții.....	32

2. De la răpire până la Împărăția păcii

2.1 O privire de ansamblu

Înainte de a aborda acum în detaliu evenimentele viitoare - începând cu răpirea Bisericii lui Isus Hristos până la Împărăția păcii - vom rezuma evenimentele în ordine cronologică pentru o mai bună prezentare generală:

1. Răpirea Bisericii lui Isus Hristos
2. Începutul ultimei săptămână-an a lui Daniel (= 7 ani), care include ultimii 3½ ani ai marelui necaz
3. Primii 3½ ani sunt o perioadă de catastrofe teribile (Matei 24.4-13; Apocalipsa 6)
4. În acest timp, Evanghelia Împărăției va fi vestită în toată lumea (Matei 24.14)
5. Apoi încep cei 3 ani și jumătate, necazul cel mare
6. La începutul ultimilor 3½ ani, satan va fi aruncat din cer (Apocalipsa 12.7-12)
7. În același timp, conducătorul Europei primește de la satan tronul său și puterea de a lucra timp de 3½ ani (Apocalipsa 13.4,5)
8. Antihristul așază idolul urâciunii în Templu (Matei 24.15; Apocalipsa 13.14,15), el însuși se așază în Templu și se lasă adorat ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.3,4)
9. Pentru iudeii din Iudeea, temători de Dumnezeu, acesta este semnul de a fugi în munții din jur (Matei 24.16)
10. Dumnezeu ridică pentru Sine doi martori credincioși, care lucrează și fac minuni extraordinare în Ierusalim în timpul celor 3½ ani de mare necaz - la sfârșitul acestei perioade ei sunt uciși, dar vor învia după 3½ zile (Apocalipsa 11.3-13)
11. Judecățile celor șapte trâmbițe afectează în principal zona Europei, adică fosta creștinătate (Apocalipsa 8; 9)
12. Mânia lui Dumnezeu se varsă din șapte potire – la al șaselea potir, Eufratul seacă, astfel încât armatele de război se pot apropia dinspre est (Apocalipsa 16)
13. „Biserica apostată a sfârșitului de veac” (în imaginea prostituatei) va fi depusată de putere și distrusă (Apocalipsa 17; 18)
14. Urmează apoi bătăliile finale pentru Ierusalim: Egiptul invadează Israelul, apoi împăratul nordului (Daniel 11.40-45)
15. Împărații pământului (= teritoriul Imperiului Roman) vor fi adunați la Armagedon (Apocalipsa 16.14-16)
16. În cer are loc nunta Mielului (Apocalipsa 19.6-9)
17. Hristos se coboară din cer, însoțit de ai Săi (Apocalipsa 19.11-16)
18. Bătălia de la Armagedon, în care Hristos aruncă cele două fiare (conducătorul Europei și antihristul) în iazul de foc, iar împărații Europei și armatele lor sunt uciși cu sabia (Apocalipsa 19.17-21)
19. Puterea ocupantă a Ierusalimului și dușmanii lui Israel sunt înfrânți (Zaharia 12; 14)
20. Edom este judecat împreună cu alți împărați (Isaia 34; 63)
21. Armatele rusești invadează Israelul și sunt nimicite (Ezechiel 38; 39)
22. Judecata împotriva iudeilor fără Dumnezeu (Apocalipsa 14.17-20)

23. Judecata celor vii (Matei 25.31-46)
24. Satana este legat timp de 1000 de ani (Apocalipsa 20.1-3)
25. Încheierea primei învieri (Apocalipsa 20.4-6)
26. Întoarcerea iudeilor care au fugit în timpul necazului (Psalmul 122)
27. Întoarcerea celor 10 seminții ale lui Israel din toate națiunile (Ezechiel 20.34-38)

2.1.1 Răpirea

Odată cu înființarea statului Israel a început deja împlinirea profeției referitoare la timpul sfârșitului. În mai 2003, Israel a sărbătorit cea de-a 55-a aniversare a acestui eveniment important.

Însă, înainte ca a doua fază a restaurării lui Israel să aibă loc, are loc un alt eveniment central: răpirea tuturor credincioșilor din timpul harului din ziua Cincizecimii încoace, care sunt numiți „Biserica”¹ (în greacă: *ekklesia*) în Noul Testament. Un pasaj biblic în care este descris clar acest eveniment se găsește în 1 Tesaloniceni 4.13-18.² Odată cu răpirea începe o perioadă de șapte ani, care este urmată apoi de Împărăția păcii.³ Aceasta este ultima „săptămână-an” despre care citim în Daniel 9.27.⁴ Această perioadă este împărțită în două perioade egale de 3½ ani fiecare. Începutul ultimilor 3½ ani este marcat de întreruperea serviciului jertfelor, care va exista din nou în Ierusalim după răpire. În timpul primilor 3½ ani vor avea loc catastrofe groaznice la nivel mondial, descrise atât în Matei 24.4-13, cât și în Apocalipsa 6. O privire luminoasă în această perioadă este vestirea, tot la nivel mondial, a Evangheliei Împărăției de către israeliții evlavioși, care vor veni la credință după răpirea Bisericii (Matei 24.14). În ultimii 3½ ani au loc judecățile care sunt descrise în Apocalipsa 8-19.

2.1.2 Principalii actori în această perioadă

Principalii actori în perioada dintre răpirea și Împărăția păcii vor fi doi lideri inspirați de satanism. Unul este liderul unei Europe unite - continuarea vechiului Imperiu Roman - iar celălalt este antihristul, un lider religios și politic din Israel. Amândoi vor determina în mod decisiv evenimentele la nivel mondial pentru o perioadă scurtă de timp. Aceste două persoane sunt descrise în Apocalipsa 13 în imaginea a două fiare.⁵ Amândoi vor apărea probabil la scurt timp

¹ O altă traducere posibilă este „Adunarea”.

² Nu este locul aici să intrăm în detalii despre răpire și despre diferitele opinii cu privire la momentul în care va avea loc acest eveniment. A se vedea broșura mea intitulată *Die Zeit des Ende [versiunea în limba română: Timpul sfârșitului]*, Hückeswagen (CSV) 1991, pag. 14 și următoarele.

³ Este foarte posibil ca între răpire și începutul ultimei săptămână-an a lui Daniel să treacă ceva timp; totuși, consider acest lucru destul de puțin probabil.

⁴ Odată cu moartea lui Mesia, Dumnezeu a pus deoparte poporul Israel pentru o vreme, dar se va întoarce din nou la el în viitor.

⁵ Mulți comentatori și autori de cărți despre profeție consideră acești doi lideri diferiți ca fiind o singură persoană și se referă la ei ca fiind antihristul sau liderul politic al împărăției fiarei (= Europa). Dar faptul că în Apocalipsa

după răpirea Bisericii, dar își vor desfășura întreaga putere ocultă doar în ultimii 3½ ani. În orice caz, la începutul totalului de 7 ani din ultima săptămână-an, se va încheia o alianță defensivă între Europa și Israel, așa cum putem citi în Daniel 9:

Daniel 9.27: Și el [conducătorul roman, adică conducătorul Europei] va întări un legământ cu cei mulți [masa poporului iudeu], o săptămână [= 7 ani]; și la jumătatea săptămânii [el, conducătorul roman] va face să înceteze jertfa și darul de mâncare; și pe aripa protectoare a urâciunilor va veni un pustiitor [= împăratul nordului], până când nimicirea și ce este hotărât se vor vărsa asupra pustiitorului.

2.1.3 Satan va fi aruncat din cer pe pământ

Așadar, în acest verset din Daniel 9 se vorbește despre faptul că, la mijlocul celor 7 ani, serviciul de jertfă din Israel va înceta. Pentru a înțelege amploarea evenimentelor din acest moment, este bine de știut că exact în acest moment, sau cu puțin timp înainte, are loc o bătălie în cer, descrisă în Apocalipsa 12. Acest eveniment este foarte decisiv pentru începutul ultimilor 3½ ani, timpul marelui necaz (compară cu Ieremia 30.7):

Apocalipsa 12.7-12: Și a fost un război în cer: Mihail și îngerii lui luptau împotriva balaurului. Și balaurul a luptat, și îngerii lui; și el n-a fost mai tare; și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. Și am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat afară acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp”.

În această bătălie din cer, Satana - numit aici *balaur* - va fi învins și aruncat pe pământ. El se va folosi apoi în mod deosebit de cei doi conducători din Apocalipsa 13 și va încerca să arunce întreaga omenire într-un haos fără precedent. Mulți oameni vor recunoaște domnia conducătorului Europei și astfel se vor îndepărta complet de Dumnezeu. Antihristul va lucra îndeaproape cu acest conducător ca aliat al său; el va sta în Templu și va fi adorat ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.3,4). De asemenea, el va ridica un idol fioros în Templu - probabil o imagine a conducătorului Europei (compară cu Apocalipsa 13.15) – pe care toți oamenii trebuie să-l adore. Odată cu introducerea acestei idolatrii satanice, începe în același timp o persecuție crudă a tuturor oamenilor temători de Dumnezeu. Guvernarea totalitară și brutală din Europa nu va avea precedent în istorie. Ea va fi exercitată de fiara despre care Daniel a scris: „... înspăimântătoare și îngrozitoare, și nemaipomenit de puternică, și avea dinți mari de fier, mânca și sfârâma și călca în picioare ce rămânea” (Daniel 7.7). Dumnezeu va folosi această împărăție și pe conducătorul ei în primul rând pentru ca oamenii care au avut cândva o mărturisire creștină să-și aducă răutatea la o măsură deplină. Ei vor fi apoi judecați pentru că „au înăbușit adevărul în nedreptate” și pentru că, „după ce l-au cunosând pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit” (Romani 1.18,21).

13 sunt descrise două fiare, arată clar că liderul Europei și antihristul sunt două persoane diferite care, totuși, vor coopera îndeaproape una cu cealaltă.

Dar apoi, după câțiva ani, această împărăție satanică va fi distrusă de Domnul Isus Însuși și înlocuită de Împărăția păcii.

2.1.4 Timpul marelui necaz sau tribulația

Ne-am referit deja la judecățile peceților din Apocalipsa 6, care au loc în primii 3½ ani. Judecățile trâmbițelor (Apocalipsa 8 și 9) vor avea loc la începutul ultimilor 3½ ani, iar judecățile potirelor mâniei (Apocalipsa 16) la sfârșitul acestui timp, chiar înainte de instaurarea Împărăției. Acești ultimi 3½ ani vor fi cea mai teribilă perioadă de judecată din toate timpurile.⁶ Domnul Isus a spus în marele Său discurs despre sfârșitul timpului, în Matei 24 și 25, că va fi o perioadă de *mare necaz*:

Matei 24.21,22: Pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată. Și, dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; însă, datorită celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.

Din fericire, timpul va fi limitat la 3½ ani, altfel nicio ființă umană nu ar mai rămâne în viață la final. Iar în evenimentele îngrozitoare ale acestor ultime zile, toate popoarele pământului vor fi incluse în cele din urmă: Ierusalimul va deveni un potir de amețire pentru toate popoarele (Zaharia 12.2,3). Dar mai presus de toate: Dumnezeu dirijează și provoacă în cele din urmă toate aceste catastrofe, pentru a-i pedepsi pe cei răi, a-i binecuvânta pe cei dreți și a crea condițiile pentru Împărăția păcii.

2.2 Ultimele evenimente înainte de Împărăția păcii

Însă, nu dorim să ne oprim prea mult timp în cadrul acestei cărți asupra evenimentelor din timpul necazului cel mare și, prin urmare, să ne referim acum la evenimentele care au loc la sfârșitul acestui timp și care precedă imediat instaurarea Împărăției păcii.

2.2.1 Bătălia pentru Ierusalim

Ultimele zile ale marelui necaz vor culmina cu un imens conflict războinic pentru Ierusalim, viitoarea capitală a Împărăției păcii. Citim despre acest lucru, printre altele, în profetul Zaharia:

Zaharia 12.1-4: Profetia cuvântului Domnului despre Israel. Așa zice Domnul care întinde cerurile și pune temelii pământului și întocmește duhul omului înăuntrul lui: „Iată, voi face Ierusalimul un potir de amețire pentru toate popoarele de jur-împrejur; și va fi de asemenea împotriva lui Iuda la asediul împotriva Ierusalimului. Și va fi așa: în ziua aceea voi face Ierusalimul o piatră grea pentru toate popoarele. Toți câți se vor împovăra cu ea vor fi greu râniți; și toate națiunile pământului se vor aduna împotriva lui. În ziua aceea”, zice Domnul, „voi lovi orice cal cu groază și pe călărețul lui cu nebulie. Și-Mi voi deschide ochii peste casa lui Iuda și voi lovi cu orbire orice cal al popoarelor.”

Dumnezeu Însuși, așa cum am spus, este cel care face din Ierusalim centrul evenimentelor. Orașul devine atunci un potir de amețire și o piatră de povară. Devine un potir de amețire pentru

⁶ Din Matei 24.15-22 reiese clar că timpul pe care Domnul Isus îl descrie acolo se referă la „necazul cel mare” din ultimii 3½ ani și nu la întreaga perioadă de 7 ani dintre răpirea Bisericii și Împărăția păcii. Dacă se dorește să se facă referire la întreaga perioadă de 7 ani, este mai bine să se folosească expresia „ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10).

popoarele din jur (arabe) și o piatră de povară pentru toate popoarele de pe pământ. Cu toții se vor implica în cele din urmă în conflict și vor încerca să îl rezolve - fie cu intenții rele sau bune - dar se vor răni pe ei înșiși în acest proces. Toate strategiile de cucerire sau de eliberare a Ierusalimului nu vor funcționa, pentru că Dumnezeu le va distruge. El Și-a rezervat pentru Sine Însuși răscumpărarea lui Israel și a orașului Ierusalim, și anume pentru momentul în care o rămășiță din Israel se va întoarce la Dumnezeu și îl va aștepta pe Hristos ca Mesia cel promis.

Detalii precise despre începutul ultimului mare conflict războinic le putem găsi în profetul Daniel:

Daniel 11.40-45: Și, la timpul sfârșitului, împăratul sudului [= Egiptul] se va împunge cu el [pe conducătorul din Israel, Antihristul]; și împăratul nordului [= Siria] va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care și călăreți și cu multe corăbii; și va intra în țări și se va revărsa și va trece peste ele. Și va intra în țara frumuseții [= Israel] și multe țări vor fi răsturnate, dar numai acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul și Moabul și căpetenia fiilor lui Amon. Și el își va întinde mâna peste țări și țara Egiptului nu va scăpa. Și el va stăpâni peste comorile de aur și de argint și peste toate lucrurile de preț ale Egiptului; și libienii și etiopienii vor fi pe urmele lui. Dar niște știri de la răsărit și de la nord îl vor tulbura; și el va ieși cu mânie mare, ca să nimicească și să distrugă cu totul pe mulți. Și va întinde corturile palatului său între mare și muntele frumuseții sfinte; astfel va ajunge la sfârșitul său și nu va fi cine să-l ajute.

Deoarece acest pasaj biblic ne oferă o imagine atât de exactă a ultimelor evenimente războinice din jurul Ierusalimului, să îl analizăm puțin mai atent. *Timpul sfârșitului* sunt zilele care preced imediat Împărăția păcii. Egiptul, dintr-un motiv nespecificat, atacă Israelul, după care Siria intervine și ea în conflict, cu trupe terestre și unități navale. În acest proces, Siria va invada o serie întregă de alte țări și le va devasta ca un torent furibund cu inundațiile sale. Israel, de asemenea, va fi în mare parte devastat.

Din Zaharia 14.2 se vede că Ierusalimul va fi cucerit și jumătate din locuitorii săi vor fi deportați. Trei țări scapă de furia de cucerire a Siriei (Edom, Moab și o parte din Amon). Aceste trei țări se aflau în zona Iordaniei de astăzi și a unei părți din Arabia Saudită. Siria își continuă apoi campania de cucerire în Egipt, Libia și Etiopia luptând de partea Egiptului. Cu ocazia acestui raid de cucerire, sirienii aud în Egipt zvonuri dinspre est și dinspre nord. Este firesc să ne gândim la desfășurări de trupe dinspre est și nord spre Israel. Acest lucru determină trupele siriene să se retragă din Egipt cu scopul de a ocupa Ierusalimul. Ele sunt cantonate între Mediterana și Ierusalim, dar sunt distruse deodată de o mână puternică. Găsim un model pentru distrugerea armatei siriene în cartea lui Isaia, unde este anunțată căderea puterii armatei asiriene:

Isaia 30.30-33: Și Domnul va face să se audă măreția glasului Său și va arăta coborârea brațului Său, cu mânie aprinsă și cu flacără de foc mistuitor, cu vijelie și cu furtună și cu pietre de grindină. Pentru că, prin glasul Domnului, Asiria va fi dărâmată; o va lovi cu toiagul. Și pe oriunde va trece toiagul rânduie, pe care-l va pune Domnul asupra ei, va fi cu tamburine și cu harfe; și în lupte care vuiesc El Se va lupta cu ea. Pentru că Tofetul este de mult pregătit; da, este pregătit pentru împărat; el l-a făcut adânc și lat. Rugul său are foc și lemne din belșug; suflarea Domnului îl aprinde ca pe un șuvoi de pucioasă.

2.2.2 Alte popoare, care vor fi implicate în luptele finale

Fără a dori să speculăm care alte popoare vor fi implicate cu exactitate în bătăliile finale, găsim în Scriptură referiri clare la alte popoare, care sunt uneori sugerate la nivel global, dar care sunt,

de asemenea, uneori menționate pe nume: În Apocalipsa 16, în legătură cu cea de-a șasea judecată a potirelor, se spune:

Apocalipsa 16.12: Și al șaselea și-a vărsat potirul pe râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secat, ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui.

Așadar, aici este vorba despre împărații nespecificați de la est de Israel. Acestea pot fi țări precum Pakistan, India, China sau orice altceva - Dumnezeu nu a considerat necesar să ne dea alte detalii despre ele.⁷

Altfel este, însă, în cazul unora dintre statele vecine ale lui Israel, dintre care un număr destul de mare sunt menționate pe nume în Psalmul 83:

Psalmul 83.2-8: Pentru că, iată, vrăjmașii Tăi se agită și cei care Te urăsc înalță capul. Urzesc cu viclenie planuri împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ascunși ai Tăi. Ei au zis: „Veniți, și să-i nimicim ca națiune și să nu mai fie amintit numele lui Israel”. Pentru că s-au sfătuit împreună cu o inimă, au făcut o alianță împotriva Ta: corturile Edomului și ismaeliții, Moabul și hagareniții, Ghebal, și Amon, și Amalec, Filistia cu locuitorii Tirului; și Asiria s-a unit cu ei; ei sunt un braț pentru fiii lui Lot.

Dușmanii menționați aici sunt: Edom, Ismael, Moab, Hagareniții, Gebal, Amon, Amalec, Filistia, Tir și Asiria, adică 10 dușmani care au jucat un rol deloc neglijabil în istoria timpurie a lui Israel.⁸ Este dificil de stabilit cu exactitate care fost inamic va desemna care stat în viitor. Ceea ce este clar, însă, este că toți acești dușmani se vor aduna, vor face chiar un legământ și vor încerca să distrugă complet statul Israel, astfel încât numele său să fie șters de pe fața pământului: „să-i nimicim ca națiune și să nu mai fie amintit numele lui Israel” - aproape că ne vine să credem că ascultăm știrile de astăzi sau citim ziarul zilei.

Vrem să reținem că Dumnezeu folosește și, în cele din urmă, aduce suferința teribilă din aceste zile, pentru a aduce poporul Său Israel la pocăință și la întoarcerea la El. El este Cel care va interveni în evenimente pentru a-Și atinge scopurile. Ceea ce înseamnă o judecată oribilă pentru unii, înseamnă o mare mântuire pentru alții.

2.2.3 Căile lui Dumnezeu cu Israel și cu popoarele pe baza lui Isaia 8.6-9.7

În acest moment citim un fragment din profetul Isaia, unde este descrisă acțiunea lui Dumnezeu față de poporul Său și față de celelalte popoare:

Isaia 8.6-10: Pentru că poporul acesta a respins apele lin-curgătoare din Siloe și se bucură de Rețin și de fiul lui Remalia, de aceea, iată, Domnul va aduce peste ei apele puternice și multe ale râului, pe împăratul Asiriei și toată gloria lui. Și el se va sui în toată albia lui și va trece peste toate malurile lui. Și va năvăli în Iuda, se va revărsa și va trece mai departe, va ajunge până la gât. Și întinderea aripilor sale va umple lărgimea țării tale, Emanuele! Însoțiți-vă,

⁷ Este posibil ca împărații din Orient să fie judecați împreună cu Edom și în țara sa (vezi secțiunea 2.3.4: Supunerea altor dușmani).

⁸ Unii dintre ei erau chiar înrudite cu Israel: Edom (adică Esau) era fratele lui Iacov, Ismael era un fiu al lui Avraam, Moab și Amon erau fiii lui Lot, ruda lui Avraam. În locuitorii din Filistia putem vedea o aluzie profetică la palestinieni.

popoarelor, și veți fi zdrobite; și plecați urechea, voi toți care locuiți departe de țară! Încingeți-vă, și veți fi zdrobiți! Încingeți-vă, și veți fi zdrobiți! Faceți un plan, și va fi zădărnice! Spuneți un cuvânt, și nu va sta în picioare, pentru că Dumnezeu este cu noi.

În vremea lui Isaia, împăratul lui Iuda se încredea mai mult în împărăția lui Israel și ai Siriei, decât în Dumnezeu său. De aceea, Dumnezeu a trimis un dușman puternic: asirienii. El este comparat aici cu un torent furibund care va inunda țara. Așa se va întâmpla în viitor: Israel se va încrede în Europa în loc de Dumnezeu pentru protecție. De aceea, Dumnezeu va pune în inima împăratului nordului să devasteze țara. Toate popoarele din jur vor fi chemate la furie. Popoare vor veni din depărtare. Se vor încinge, pentru a fi zdrobite, vor face planuri, care nu se vor împlini. Și de ce toate acestea? Pentru că *Dumnezeu este cu noi* (în ebraică *Emanuel*). Aceasta este o referire la venirea lui Isus Hristos, care a venit acum 2000 de ani pentru a-l elibera pe Israel de orice necaz (compară cu Matei 1.22.23) și care urmează să vină a doua oară, de îndată ce poporul său se va pocăi.

Isaia 8.11-15: Pentru că așa mi-a vorbit Domnul, cu mână tare, și m-a învățat să nu umblu pe calea poporului acestuia, zicând: „Să nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire. Și nu vă speriați de teama lui, nici nu vă înfricoșați. Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți, și El să fie temerea voastră, și El să fie înfricoșarea voastră. Și El va fi locaș sfânt și piatră de poticnire și stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, cursă și laț pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei se vor poticni, și vor cădea, și vor fi sfărâmați, și vor nimeri în cursă, și vor fi prinși“.

Dumnezeu l-a avertizat pe Isaia să nu umble pe calea poporului, pentru că era o cale fără El și departe de El. Isaia i-a îndemnat pe credincioșii din Israel să nu se preocupe cu toate conspirațiile și să nu se teamă de lucrurile de care se temeau cei răi din popor. Ei trebuiau să sfințească și să se teamă de DOMNUL: Frica de Dumnezeu este singura cale de ieșire din toate necazurile. Dumnezeu va deveni un sanctuar pentru cei credincioși, adică va locui cu ei, în inimile lor (compară cu Isaia 57.15). Pe cei răi din popor - atât în Iuda, cât și în Israel - îi va doborî și îi va judeca.

Poporul în totalitatea lui îl va accepta în viitor pe antihrist ca împărat și i se va închina în mod divin (2 Tesaloniceni 2.3,4). Întreaga parte atee a poporului Israel va fi exterminată de Dumnezeu. Potrivit cu Zaharia 13.8, două treimi din populație vor fi șterse și vor pieri. Cu o populație de 6,3 milioane de israelieni în țară, așa cum este cazul în prezent, puțin peste 4 milioane de oameni din țară ar muri în scurt timp! Judecata împotriva iudeilor nelegiuți este descrisă mai departe în pasaje precum Isaia 33.14; 66.15-17; Matei 24.37-41 și Apocalipsa 14.17-20.⁹

Isaia 8.16-18: „Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii Mei“. Și eu Îl voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și în El mă voi încrede. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor care locuiește pe muntele Sion.

⁹ Ne vom ocupa mai târziu de judecata iudeilor fără Dumnezeu (secțiunea 2.3.6: Judecata iudeilor fără Dumnezeu).

Există momente în care Dumnezeu leagă mărturia pentru oameni în general și pecetluiește legea astfel încât doar cei care sunt adevărați ucenici să o poată înțelege. Pentru partea neevlavioasă a poporului, Dumnezeu nu mai are atunci niciun mesaj, pentru că nu au fost dispuși să se pocăiască la momentul potrivit. La fel a profetizat și Amos: „Iată, vin zile“, zice DOMNUL DUMNEZEU, «când voi trimite foamete în țară; nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzire a cuvintelor Domnului. Și vor rătăci de la mare până la mare și de la nord până la răsărit; vor cutreiera încoace și încolo, ca să caute cuvântul DOMNULUI și nu-l vor găsi.» (Amos 8.11,12). Acest lucru înseamnă în același timp că judecata lui Dumnezeu este inevitabilă. Găsim aici avertizarea serioasă pentru fiecare om, că va veni o vreme când nu se va mai putea converti, deoarece timpul de har pentru el a expirat.

Și ce face omul neprihănit în momentul în care Dumnezeu Își ascunde fața? El se încrede în continuare în Dumnezeul său și speră în El. El știe că judecata celor răi înseamnă, în același timp, eliberarea celor credincioși din popor. Isaia vorbește apoi despre acești credincioși și îi numește „copiii pe care mi i-a dat DOMNUL”. Această rămășiță credincioasă a poporului va deveni semne și minuni ale lui Dumnezeu, care atunci va locui pe muntele Sion în Templu, adică este văzut în strânsă legătură cu Templul. Din punct de vedere profetic, acest lucru indică deja momentul din Împărăția păcii.

Isaia 8.18 ne este bine cunoscut din Noul Testament, deoarece scriitorul epistolei către Evrei aplică acest verset la Domnul Isus, după învierea Sa, în legătura Sa cu copiii lui Dumnezeu. În continuare se spune:

Isaia 8.19-22: Și când vă vor zice: „Întrebați-i pe cei care cheamă duhurile morților și pe ghicitorii care șușotesc și bolborosesc”... Să nu întrebe un popor pe Dumnezeul său? Să meargă ei la cei morți pentru cei vii? Să meargă la lege și la mărturie! Dacă nu vorbesc după cuvântul acesta, nu va fi nici un revărsat de ziuă pentru ei. Și vor cutreiera prin ea, greu apăsați și flămânzi. Și va fi așa: când vor flămânzi, se vor mânیا și vor blestema pe împăratul lor și pe Dumnezeul lor, și vor privi în sus; și se vor uita la pământ, și iată necaz și beznă, întunericul neliniștii! și vor fi alungați în întuneric greu.

În aceste versete aruncăm o privire spre răutatea iudeilor fără Dumnezeu: prin legătura lor cu antihrist și idolatria lui, ei sunt complet în ghearele lui satan și ale ocultismului. Nu există nicio speranță pentru ei de zorii unei zile noi. Ei vor suferi teribil și în cele din urmă îl vor blestema pe împărat - antihristul - dar și pe Dumnezeul lor! Cum poate fi ajutat un popor care își blestemă Dumnezeul?

Isaia 9.1-5: Totuși nu va fi întuneric pentru țara în care era neliniște. După cum în timpurile de altădată El a adus dispreț peste țara lui Zabulon și țara lui Neftali, tot așa în viitor va face glorioasă calea mării de dincolo de Iordan, Galileea națiunilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședea în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei. Tu ai înmulțit națiunea, i-ai mărit bucuria; se bucură înaintea Ta cu bucuria secerișului, cum se veselesc când împart prada. Pentru că Tu ai sfărâmat jugul poverii lui și toiagul de pe umărul lui, nuiuaa asupritorului lui, ca în ziua Madianului. Pentru că orice încălțăminte a celui care s-a încălțat pentru luptă și veșmântul tăvălit în sânge vor fi de ars, material pentru foc.

Nu există niciun viitor pentru țara lui Israel? Desigur, o lumină mare va răsări asupra poporului care umblă în întuneric. Da, această lumină a răsărit deja o dată, când Mesia a venit la poporul Său, dar acesta L-a respins. În acel moment, jugul poverii lor, toiagul de pe umărul lor și nuiuaa

asupritorului lor - ocupația de către romani - nu a putut fi curmată și ruptă. În viitor, însă, această mare lumină se va ridica din nou. Atunci Dumnezeu va rupe orice jug: „*Tu ai sfărâmat*”. Dumnezeu va avea milă de partea evlavioasă a acestui popor. Și cum le va da Dumnezeu mântuirea? Prin Fiul Său! Ei vor spune:

Isaia 9.6: Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii.

Ce momente vor fi acestea pentru Israel, când va realiza că Mesia al său S-a născut deja acum 2000 de ani: *Un Copil ni S-a născut*. Și acest copil nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său poporului Său! El este darul de nespus (2 Corinteni 9.15), și pentru Israel! La nașterea Sa, îngerul i-a spus Mariei: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Și, iată, vei zămisli în pântece și vei naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. (Luca 1.30-33).

Pe câți umeri s-a așezat domnia în ultimele milenii. Dar, cu fiecare zi care trece, se apropie momentul în care stăpânirea întregii lumi se va odihni pe umărul unui singur Om: umărul lui Isus Hristos. El va exercita domnia în Împărăția păcii pentru binele tuturor oamenilor, și nu doar pentru câteva decenii, ci pentru *eternitate*. „Eternitate” înseamnă aici nu doar pentru întreaga perioadă de timp a Împărăției păcii, ci include și tranziția acestei Împărății în toată veșnicia (compară cu 1 Corinteni 15.24; Apocalipsa 22.5).

În afară de cele două denumiri „Copil” și „Fiu”, aici sunt menționate alte cinci nume ale Domnului Isus: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii. Merită să ne oprim câteva momente pentru a reflecta asupra acestor nume:

1. *Minunat*: Acest nume este rezervat exclusiv lui Hristos. El nu numai că a făcut o minune sau alta (compară cu Exodul 15.11; Psalmul 77.11,14; 78.12; 88.10.12; 89.5; Isaia 25.1), nu numai că una sau alta este minunată în El, ci El este *minunat* prin El Însuși. Când Manoah l-a întrebat pe îngerul DOMNULUI - de obicei o întruchipare a Fiului lui Dumnezeu în Vechiul Testament - acesta i-a răspuns: „De ce întrebi de numele Meu? El este minunat!” (Judecători 13.18). Printre cele mai mari minuni ale lui Dumnezeu din trecut se numără eliberarea lui Israel din Egipt. În viitor, eliberarea lui Israel din mâna tuturor dușmanilor săi va fi un miracol și mai mare. Împăratul care va veni se va dovedi a fi *Cel minunat*. El va realiza într-un timp foarte scurt ceea ce oamenii nu au fost capabili să facă timp de milenii, și anume, să instaureze o împărăție a dreptății și a păcii.
2. *Sfetnic*: DOMNUL nu are nevoie să Se înconjoare de consilieri, așa cum se întâmplă de obicei în cazul împăraților. El Însuși, prin duhul de sfat, care se odihnește peste el (Isaia 11.2), este Cel care îi sfătuiește pe toți ceilalți. Un exemplu în acest sens îl găsim la Solomon, pe care împărăteasa din Saba l-a întrebat tot ceea ce avea ea în inimă și a primit răspuns: „Și Solomon i-a răspuns la toate întrebările ei; n-a fost nici un lucru ascuns pentru împărat pe care să nu i-l fi explicat” (1 Împărați 10.3). Când Pavel a expus doctrina justificării în Romani, la sfârșitul capitolului 11, el a izbucnit în laude la adresa lui Dumnezeu, citând, printre altele, pasajul

din Isaia 40.13,14: „O, adânc al bogăției și al înțelepciunii și cât și al cunoștinței lui Dumnezeu! ... Pentru că cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitul Lui?” (Romani 11.33,34).

3. *Dumnezeu puternic*: Acest nume arată clar că Hristos Însuși este Dumnezeu. El nu este Fiul lui Dumnezeu doar ca Om, așa cum L-a anunțat îngerul la naștere (Luca 1.35), ci este și Dumnezeu Fiul, adică Dumnezeu Însuși în nemărginirea Sa (compară cu Deuteronomul 10.17; Neemia 9.32; Psalmul 24.8; Ieremia 32.18). Faptul că Mesia este Dumnezeu Însuși reiese clar și din Ieremia 23.6, unde unul dintre Numele Sale este „DOMNUL, dreptatea noastră”. Israel nu va fi salvat prin forța sa militară, ci El este Cel care îl va izbăvi pe Israel de toți dușmanii săi prin puterea Sa.
4. *Părinte al eternității*: Acest nume al lui Mesia este strâns legat de numele precedent. Semnificația acestui Nume nu este că eternitatea ar fi rezultat prin El, ci că El este un Tată credincios și înțelept pentru eternitate. Aceasta înseamnă că el este Cel care Se îngrijește cu dragoste de poporul Său atâta timp cât acesta există.¹⁰ La fel și Pavel a scris în Romani 11.29 cu privire la poporul Israel: „Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău”.
5. *Domn al păcii*: Acest nume înseamnă că Domnul Isus va înlătura toate puterile care vor să tulbure pacea în viitor și că va face pace între popoare, ba chiar va instaura Împărăția păcii: „Și lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna” (Isaia 32.17). La începutul Împărăției, El îl va lega pe marele „tulburător” (cel care tulbură pacea), care a făcut dezordine peste tot, pe durata de o mie de ani (Apocalipsa 20.1-3) și apoi îl va judeca pentru totdeauna.

În continuare se spune:

Isaia 9.7: Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.

Dumnezeu va pregăti binecuvântări prin Domnul Isus care nu au sfârșit. Binecuvântările viitoare nu se mai bazează pe ceea ce așteaptă Dumnezeu de la om, ci pe ascultarea Fiului Său și pe ceea ce a realizat El pe crucea de la Golgota. Acolo L-a glorificat pe Dumnezeu în așa fel încât Dumnezeu poate binecuvânta din belșug. El Însuși va așeza domnia pe umărul Fiului Său și o va înmulți, adică o va extinde tot mai mult. Ca urmare a guvernării drepte a lui Hristos, pacea se va înmulți și ea până când va umple întregul pământ. Domnia împărătească, pe care Dumnezeu a început-o cu David în mijlocul poporului Său, își va găsi desfășurarea glorioasă prin Isus Hristos. Cu toate acestea, instituirea unei guvernări drepte la nivel mondial înseamnă mai întâi judecarea tuturor dușmanilor poporului lui Israel și ai lui Mesia. Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii ca

¹⁰ În ceea ce privește Împărăția, se spune că ea va exista *pentru totdeauna* (Daniel 2.44); se mai spune că Numele Împăratului va fi *pentru totdeauna* (Psalmul 72.17) și că mântuirea poporului prin DOMNUL va fi *eternă* (Isaia 45.17).

așternut la picioarele Domnului Isus (Psalmul 110.1). Dumnezeu este gelos ca toată gloria să fie oferită Fiului Său (Isaia 45.23; Filipeni 2.9-11):

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.

(Filipeni 2.9-11)

2.2.4 Domnul păcii intervine - mai întâi din cer

După ce ne-am ocupat de Isaia 8 și 9, ne întoarcem la marea bătălie care a izbucnit pentru Israel și mai ales pentru cetatea Ierusalim. Împăratul nordului ocupase Ierusalimul și deportase jumătate din locuitori, apoi se mutase în Egipt și, în cele din urmă, se întorsese în Israel, deoarece veștile (despre desfășurarea de trupe) îi parveniseră dinspre est și nord. El se stabilise între Ierusalim și Marea Mediterană. Europa, aliatul lui Israel, a sosit între timp la Armagedon cu armatele sale cu scopul de a elibera Ierusalimul.

Ierusalimul a trecut deja prin multe asedii în miile de ani trecuți și a fost deseori cucerit. Să ne gândim doar la asediul asirienilor (Isaia 36 și 37), apoi la distrugerea Ierusalimului de către babilonieni (2 Cronici 36) și la cucerirea și înfrângerea de către romani în anul 70 d.Hr. Acum, dușmanii sunt din nou la porțile Ierusalimului. Necazul poporului din Ierusalim va fi nespuse de mare. Timp de mai mulți ani, toți iudeii cu frică de Dumnezeu au fost persecutați cu cruzime; mulți dintre ei au pierit ca martiri din loialitate față de Dumnezeu. Credincioșii din Iuda au părăsit țara la timp, datorită cuvântului Domnului Isus din Matei 24.15 și următoarele. Probabil că împăratul lui Israel, antihristul, a plecat în exil înainte de invazie egiptenilor și sirienilor, poate la Roma, pentru că îl găsim mai târziu împreună cu conducătorul Europei la Armagedon (Apocalipsa 19.20). Alte trupe se alătură, inclusiv trupe din Est. Rusia observă evenimentele din Israel și din jurul acestuia și își mobilizează trupele, dar se reține totuși pentru a mărșălui mai târziu împotriva Israelului împreună cu alte popoare (Ezechiel 38; 39).

Are loc o polarizare extraordinară. Pe de o parte, Europa se află de partea micului pitic Israel, cu capitala sa greu încercată, Ierusalim.¹¹ Ambele sunt ferm unite, nu în ultimul rând pentru că liderii lor sunt instrumente în mâinile lui satan. Ei sunt cei care, de ani de zile, îi persecută pe toți oamenii temători de Dumnezeu cu o cruzime fără egal în istorie, iar motivația lor finală este că vor să „lupte împotriva Mielului” (Apocalipsa 17.14). La nivelul cel mai profund, lupta lor este împotriva Mielului, în sensul că ei vor să ștergă toate urmele binecuvântării pe care Hristos a lăsat-o ca Miel al lui Dumnezeu. Ei vor avea parte acest război atunci când Mielul va veni împotriva lor ca și Conducător al unei armate uriașe (Apocalipsa 19,11 și următoarele).

În afară de aceasta, există popoarele arabe vecine care, susținute de multe popoare, doresc să desființeze complet Israelul, ceea ce alții înaintea lor au încercat de multe ori să facă. Când acest conflict va atinge punctul culminant, Dumnezeu va interveni trimițându-L pe Fiul Său, pe care

¹¹ O întrebare, care se pune mereu în acest context, este: Ce se va întâmpla cu America, care în prezent joacă un rol atât de important în protejarea Israelului? Unii comentatori văd în muntele în flăcări, care va fi aruncat în mare, o referire la America și la posibila sa cădere (Apocalipsa 8.8,9). Dacă acesta va fi așa în cele din urmă, eu nu sunt în măsură să pot spune.

L-a înviat dintre morți și L-a înălțat la dreapta Sa, după ce lucrarea Sa de pe Golgota a fost încheiată. Atunci Dumnezeu îi va spune: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi” (Psalmul 110.2). Acesta este momentul în care Hristos Se întoarce pe pământ, de data aceasta nu în smerenie, pentru a muri pe cruce, nici pentru a-i ridica la Sine în ceruri pe credincioșii din timpul harului, mireasa Sa - acest lucru se întâmplase deja cu câțiva ani înainte - nu, acum El vine să pună capăt haosului uriaș. Impresia mea este că El va merge mai întâi împotriva celor două fiare și a împăraților Europei cu armatele lor. Iar acest război va avea loc la Armagedon.

Pentru ce nu a fost folosit numele *Armagedon* în trecut, ce scenarii de groază nu au fost asociate cu *Armagedon*! De altfel, găsim numele Armagedon o singură dată în Biblie, în Cartea Apocalipsei:

Apocalipsa 16.12-16: Și al șaselea și-a vărsat potirul pe râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secat, ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet trei duhuri necurate, ca niște broaște; pentru că sunt duhuri de demoni, care fac semne, care merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. („Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”) Și i-a adunat la locul numit în evreiește Armagedon.

Așadar, Armagedonul este locul unde balaurul, fiara și falsul profet îi adună pe împărații de pe pământului locuit - desemnând aici teritoriul Imperiului Roman. Pentru această mobilizare, Dumnezeu se folosește de puterile demonice, pentru ca Hristos să distrugă aceste puteri.

2.2.5 Uciderea celor doi martori la Ierusalim

Un alt eveniment se încadrează în această perioadă, pe care nu vrem să-l trecem cu vederea. Dumnezeu va păstra o mărturie luminoasă a drepturilor Sale în Ierusalim în timpul perioadei întunecate a domniei fiarei (conducătorul roman) și a lui antihrist, înzestrând doi martori cu o putere deosebită (Apocalipsa 11.3-11). Acești doi martori vor profeți pe tot parcursul ultimilor 3½ ani. Dacă dușmanii vor încerca să îi atace, ei vor fi uciși. În afară de aceasta, cei doi martori au puterea de a închide cerul, pentru a nu ploua; ei pot transforma apa în sânge și pot lovi pământul cu plăgi ori de câte ori doresc. În cele din urmă, însă, fiara va face război cu ei și îi va ucide. Prin aceasta se încheie cei 3 ani și jumătate de mare necaz. Trupurile moarte ale celor doi martori vor fi expuse publicului timp de 3½ zile. Mulți dintre cei care le vor vedea se vor bucura de moartea lor. Dar apoi se spune:

Apocalipsa 11.11,12: Și, după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat în picioare; și o mare teamă i-a cuprins pe cei care-i priveau. Și am auzit un glas puternic din cer, spunându-le: „Suiți-vă aici!”; și s-au suit spre cer în nor și vrăjmașii lor i-au privit.

Dumnezeu i-a păzit pe martori în timpul necazului; acum El încununează mărturia lor credincioasă cu învierea și înălțarea lor la cer. Acest lucru provoacă frică și groază în dușmanii lor. Învierea celor doi martori este însoțită de un mare cutremur, care ucide 7000 de oameni.

2.2.6 Războiul de la Armagedon

Revenim acum la Armagedon. Uciderea celor doi martori este ultimul act care ni se relatează despre fiară. Între timp, fiara, falsul profet și cei zece împărați ai Europei s-au adunat cu armatele

lor la Armagedon. Acolo vor fi acum toți nimiciți de Hristos Însuși, însoțit de credincioșii cerești și de îngeri. Citim aceasta în Apocalipsa 19:

Apocalipsa 19.11-14,19-21: Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și Se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe coroane, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat. ... Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștirile lor adunate să lupte¹² împotriva Celui care ședea pe cal și împotriva oștirii Lui. Și fiara a fost prinsă, și falsul profet care era cu ea, care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înșelase pe cei care au primit semnul fiarei și pe cei care s-au închinat chipului ei. Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă; și ceilalți au fost uciși cu sabia Celui care ședea pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

Nici o trupă pământeană nu va fi implicată în distrugerea acestor puteri de război. Hristos Însuși exercită judecata împreună cu credincioșii glorificați (și cu îngerii) (compară cu 2 Tesaloniceni 1.7-10; Zaharia 14.5). Conducătorul Europei și împăratul lui Israel, antihrist - numit aici falsul profet - vor fi aruncat fără nici o judecată în iazul de foc, care a fost pregătit inițial pentru diavol și îngerii lui (= demonii) (Matei 25.41). Diavolul însuși, care va fi aruncat în abis timp de 1000 de ani la începutul împărăției păcii, și îngerii săi vor merge acolo abia 1000 de ani mai târziu, adică după Împărăția păcii (Apocalipsa 20.10). Împărații Europei și forțele lor armate vor fi, de asemenea, complet nimicite, iar soldații morți vor servi drept hrană pentru păsările cerului - în niciun caz un sfârșit glorios pentru soldați!

2.2.7 Judecata asupra împăratului nordului

Am văzut deja în Daniel 11 că împăratul nordului, după ce se va retrage din Egipt, se va stabili cu armatele sale între Mediterana și Ierusalim. Acolo, fără ca cineva să-l ajute, își va găsi sfârșitul. Este posibil ca Ioel 3.12-17 să se refere la acest eveniment:

Ioel 3.12-17: Să se ridice națiunile și să se suie în Valea lui Iosafat! Pentru că acolo voi ședea, ca să judec toate națiunile de jur-împrejur. Puneți secera, pentru că secerișul este copt! Veniți, coborâți, pentru că teascul este plin, tocitoarele se revarsă, pentru că mare este răutatea lor! Vin mulțimi, mari mulțimi în Valea Hotărârii! Pentru că ziua DOMNULUI este aproape, în Valea Hotărârii. Soarele și luna se vor întuneca și stelele își vor retrage strălucirea. Și Domnul va răcni din Sion și va face să se audă glasul Lui din Ierusalim. Și cerurile și pământul se vor cutremura și Domnul va fi un adăpost pentru poporul Său și cetățuia fiilor lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt. Și Ierusalimul va fi sfânt; și străinii nu vor mai trece prin el.

Valea lui Iosafat se află în imediata vecinătate a Ierusalimului. Așadar, aici va avea loc un mare măcel. Dar este de asemenea posibil ca împăratul nordului cu armatele sale să nu mai aibă ocazia să se apropie atât de mult de Ierusalim, deoarece a fost deja distrus în prealabil, și că aici este vorba de înfrângerea armatelor altor state vecine lui Israel. În orice caz, este clar că, prin venirea Domnului Isus, un dușman după altul va fi îngenunchat. Iar în aceste bătălii, Domnul nu va mai

¹² Observă „să lupte” - aceasta se referă clar la Apocalipsa 16.14-16, unde împărații pământului și oștirile lor de demonii s-au adunat la Armagedon.

fi singur, ci îi va învinge pe dușmani împreună cu poporul Său Israel, după cum reiese din Zaharia 12:

Zaharia 12.4-9: În ziua aceea, zice DOMNUL, voi lovi orice cal cu groază și pe călărețul lui cu nebulie. Și-Mi voi deschide ochii peste casa lui Iuda și voi lovi cu orbire orice cal al popoarelor. Și căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: «Locuitorii Ierusalimului vor fi tăria mea, prin DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lor».

În ziua aceea voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc între lemne și ca o făclie de foc într-un snop; și vor mistui toate popoarele de jur-împrejur, la dreapta și la stânga, și Ierusalimul va fi locuit din nou în locul său, în Ierusalim. Și DOMNUL va salva corturile lui Iuda întâi, pentru ca gloria casei lui David și gloria locuitorilor Ierusalimului să nu se ridice peste Iuda.

În ziua aceea DOMNUL va apăra pe locuitorii Ierusalimului; și cel care se clatină între ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul DOMNULUI înaintea lor. Și va fi așa: în ziua aceea voi căuta să nimicesc toate națiunile care vor veni împotriva Ierusalimului.

În primul rând, se spune că DOMNUL însuși va slăbi armatele adverse, lovind caii cu timiditate și orbire și soldații cu nebulie. După aceea, se va face o distincție între căpeteniile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului; locuitorii Ierusalimului vor veni în ajutorul căpeteniilor lui Iuda; eventualele gelozii anterioare nu vor mai conta. Dumnezeu le va da căpeteniilor o forță militară extraordinară, astfel încât ei vor doborî națiunile din dreapta și din stânga și vor salva astfel Ierusalimul de la cucerirea finală. Pericolul distrugerii totale a Ierusalimului este astfel îndepărtat; locuitorii Ierusalimului pot continua să locuiască în cetate. Dumnezeu va veni mai întâi în ajutorul locuitorilor din împrejurimile Ierusalimului, astfel încât casa împărătească și locuitorii Ierusalimului să nu se ridice deasupra lor. În cele din urmă, însă, DOMNUL Însuși este cel care îi păstrează pe locuitorii Ierusalimului. Cel mai slab locuitor al orașului va fi asemenea lui David, care a fost un mare erou de război. Casa împărătească va fi ca Dumnezeu Însuși în acel moment, adică Dumnezeu va înzestra casa împărătească cu puterea Sa; îngerul DOMNULUI va merge înaintea lor - îngerul DOMNULUI este Hristos, cel trimis de Dumnezeu, eprezentantul desăvârșit al lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși (compară cu Isaia 9.5). În versetul 9 se spune: „În ziua aceea, eu [Dumnezeu!] voi căuta să nimicesc toate națiunile care vor veni împotriva Ierusalimului”.

2.3 Începutul Împărăției păcii

Acum, evenimentele se succed cu repeziciune. Într-o succesiune rapidă, cei doi martori sunt uciși și înviați, are loc bătălia de la Armagedon, împăratul nordului este învins, posibil împreună cu armatele altor națiuni din imediata apropiere a Ierusalimului. Aceste zile vor fi scurtate, pentru că altfel nicio făptură nu s-ar mai salva (Matei 24.22; compară cu Romani 9.28). Această imensă turbulență este punctul culminant al înșelăciunii lui satan împotriva a tot ceea ce este divin, în cele din urmă împotriva Mielului, care își începe acum domnia. Iar la punctul culminant al acestor evenimente, Hristos va apărea în gloria Sa (Psalmul 102.16).

2.3.1 Domnul Păcii apare în public

Când Domnul Isus, împreună cu oștile cerești, îi va distruge pe dușmani la Armagedon (Apocalipsa 19.11 și următoarele), El va face aceasta din cer, dar cu greu vizibil pentru toată lumea. Dar când va apărea, la scurt timp după aceea, pentru a elibera poporul său Israel din cea

mai mare strâmtorare, picioarele Sale vor sta pe muntele Măslinilor. Citim despre această întoarcere vizibilă în Zaharia 14:

Zaharia 14.3-5: Și DOMNUL va ieși și va lupta cu națiunile acelea, ca atunci când a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit. Și muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit și spre apus: – va fi o vale foarte mare; și jumătate din munte se va retrage spre nord și jumătate din el spre sud. „Și voi veți fugi prin valea munților Mei, pentru că valea munților se va întinde până la Ațel; și veți fugi, cum ați fugit dinaintea cutremurului în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda”. Și DOMNUL Dumnezeu meu va veni, și toți sfinții împreună cu El.

Aici găsim într-un mod impresionant revenirea lui Hristos. Versetele se află în ultimul capitol al cărții lui Zaharia, care descrie eliberarea finală a Ierusalimului. Aceasta are loc prin faptul că DOMNUL luptă împreună cu rămășița lui Israel împotriva dușmanilor lor. Acum, El a apărut în mod vizibil în fața întregii lumi; și nu numai că va „apărea” deasupra Ierusalimului, nu, picioarele Lui vor sta pe muntele Măslinilor, care se află la est de Ierusalim. Acela a fost locul în care Domnul înviat S-a înălțat la cer în cercul ucenicilor Săi - în timp ce îi binecuvânta (Luca 24.50,51). Și în timp ce ucenicii priveau neclintit spre cer, deodată doi îngeri s-au oprit lângă ei și le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele apostolilor 1.9-11). Cine știe dacă nu cumva El va sta în același loc de pe muntele Măslinilor, unde El S-a înălțat la cer cu aproape 2000 de ani în urmă?

O consecință deosebită a venirii Sale este faptul că muntele Măslinilor se desparte în direcția est-vest, astfel încât o jumătate de munte se retrage spre nord, iar cealaltă spre sud. Acest lucru creează o vale, prin care locuitorii Ierusalimului vor fugi panicați; poate temându-se că vor fi îngropați sub dărâmăturile caselor care se prăbușesc. Totuși, fuga nu mai este necesară, deoarece Împăratul dreptății este acolo pentru a-i elibera și a-i proteja (Luca 1.71).

Vrem să citim în acest punct magnificul imn de laudă al lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, în care acesta a rostit prin Duhul Sfânt o profeție care se va împlini în momentele revenirii lui Hristos.

Luca 1.68-79: Binecuvântat este Domnul, Dumnezeu lui Israel, pentru că a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său; și ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți care au fost de la început: «Mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc», ca să împlinească îndurare cu părinții noștri și să-Și aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru, ca, salvați din mâna vrăjmașilor noștri, să ne dea să-I slujim fără teamă, în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre. Și tu, copilașule, vei fi chemat profet al Celui Preaînalt, pentru că vei merge înaintea feței Domnului, ca să-I pregătești căile, ca să dai poporului Său cunoștința mântuirii prin iertarea păcatelor lor, datorită adâncului îndurării Dumnezeului nostru, în care ne-a cercetat răsăritul din înălțime, ca să-i lumineze pe cei care stau în întuneric și în umbra morții, ca să ne conducă picioarele pe calea păcii.

Când Dumnezeu va fi realizat această mântuire pentru poporul Său, rămășița lui Israel va recunoaște toată păcătoșenia și vina lor de a-L fi pus pe Mesia al lor pe cruce acum aproape 2000 de ani. Cei evlavioși din Israel vor repeta cu profundă durere cuvintele din Isaia 53. Atunci vor

fi conștienți de suferința de nedescris pe care I-au provocat-o lui Isus Nazarineanul. Este momentul în care adevăratul Iosif se va face cunoscut fraților săi. În acel moment, Iosif s-a purtat aspru cu frații săi pentru o vreme, până când aceștia și-au dat seama de vina lor. Dar atunci au auzit din gura lui cuvintele: „Eu sunt Iosif ... Și Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze o rămășiță pe pământ și să vă păstreze viața printr-o mare salvare.” Citim mai departe: „Și a căzut pe grumazul lui Beniamin, fratelui său, și a plâns; și Beniamin a plâns pe grumazul lui. Și a sărutat pe toți frații săi și a plâns cu ei. Și, după aceea, frații lui au vorbit cu el” (Geneza 45.3,7,14,15). Nu se poate citi istoria lui Iosif fără o mișcare interioară. Dar adevăratul sens profetic se va împlini în aceste momente pentru rămășița din Israel.

2.3.2 Intrarea Domnului păcii în Ierusalim

Atunci Mesia va intra triumfal în cetate și va fi întâmpinat de poporul său cu cuvintele de bun-venit:

Psalmul 24.7-10: Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? DOMNUL cel tare și puternic, DOMNUL cel puternic în luptă. Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? DOMNUL oștirilor, El este Împăratul gloriei.

Dar acum să ne uităm la o profecie care s-a împlinit deja parțial:

Zaharia 9.9-10: Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. „Și voi nimici carul din Efraim și calul din Ierusalim și arcul de război va fi nimicit”. Și El va vorbi națiunilor de pace; și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.

La prima Sa venire, Domnul Isus a intrat în Ierusalim pe un măgar, ca semn că dorea să aducă pacea în cetatea Ierusalimului, care suferea de multă vreme.¹³ În acel moment, locuitorii cetății nu au recunoscut ce era pentru pacea lor (Luca 19.42). Dar acum ei Îl primesc pe Mesia al lor cu cuvintele: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!” (Matei 23.39; Psalmul 118.26). În acel moment, El S-a lăsat luat în captivitate și răstignit de poporul Său. Prin lucrarea de pe cruce, El a pus bazele mântuirii lor viitoare. Când va reveni apoi, se va împlini și următorul verset: El va desființa puterea militară a Israelului, deoarece Israelul nu va mai avea nevoie să se apere. În cele din urmă, el va proclama pacea tuturor popoarelor pământului, după ce va învinge toți dușmanii și își va extinde domnia până la marginile pământului.

Acum se împlinește profetia din Daniel 2:

Daniel 2.44-45,35: Și, în zilele împăraților acestora, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceea nu va trece la alt popor; ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, dar ea va rămâne pentru totdeauna. Și după cum ai văzut că din munte s-a desprins o piatră, fără mâini, și a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul, Dumnezeuul cel mare a făcut cunoscut împăratului ce va fi după aceasta. Și visul este adevărat

¹³ În antichitate, era un obicei ca un conducător străin să intre într-un oraș pe care îl cucerise călare. Cu toate acestea, dacă oferea pace orașului, el intra pe un măgar.

și interpretarea lui sigură. ... Și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Piatra este o imagine a Domnului Isus, care supune toate împărățiile fără intervenția omului. Această piatră umple în cele din urmă întregul pământ. Împărăția Sa nu va fi nici distrusă și stăpânirea ei nici nu va trece la un alt popor. Dumnezeu cerului este Cel care dă stăpânirea lui Mesia al Său.

Vrem să ne ocupăm în locul acesta cu un psalm în care Mesia a fost anunțat cu mult timp în urmă, un psalm pe care Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat lui David.

2.3.3 Anunțul profetic al lui Mesia în Psalmul 2

Psalmii, pe lângă o interpretare literală și o aplicare directă la viața credincioșilor, au și o semnificație profetică¹⁴, ceea ce este deja foarte clar în Psalmul 2:

Psalmul 2.1-6: Pentru ce se agită națiunile și cugetă popoarele deșertăciune? Împărații pământului se ridică și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său: „Să Le rupem legăturile și să aruncăm departe de noi funiile Lor!” Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul Își va bate joc de ei. Atunci le va vorbi în mânia Sa și-i va îngrozi în furia Sa: „Și Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele”.

Acest psalm ne oferă o privire asupra modului în care Dumnezeu vede evoluțiile și motivațiile cele mai profunde ale oamenilor și, de asemenea, ale liderilor politici din această perioadă. Popoarele sunt în agitație, împărații și domnitorii se consultă cum pot stăpâni situația. Ei văd cauza situației catastrofale în ultima rămășiță a legăturii lor cu Dumnezeu. De aceea vor să se despartă definitiv de El. Ei nu sunt conștienți că singurul motiv pentru care mai sunt încă aici este că acest mare Dumnezeu le dă suflu și are încă nevoie de ei pentru a-Și îndeplini planurile. Nicidecum ei nu-L impresionează cu răutatea lor: El râde și Își bate joc de cei care Îl batjocoresc și Îl blasfemiează (compară cu Apocalipsa 13.5,6; 16.9,11). Dumnezeu le va vorbi cu mânie prin *Împăratul Său*, pe care L-a uns peste Sion și care va fi Împăratul de drept la Ierusalim.

Ungerea acestui Împărat a avut loc deja cu aproape 2000 de ani în urmă. S-a întâmplat cu acest mare Împărat, Împăratul lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu împăratul David (Faptele apostolilor 4.25), scriitorul acestui Psalm, care este un model al acestui Împărat. Și David a fost uns de mult timp înainte de a deveni în cele din urmă împărat. El a fost persecutat până la moarte de Saul, primul împărat din Israel. Saul, de altfel o imagine a lui antihrist, a condus poporul Israel în pragul ruinei și apoi a trebuit să lase locul lui David, care i-a învins pe toți dușmanii poporului Israel în multe războaie și a creat astfel condițiile pentru ca fiul său, Solomon¹⁵ - de asemenea un exemplu al lui Hristos, marele Domn al păcii - să conducă poporul într-o perioadă de pace fără precedent.

Psalmul 2.7-9: Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire: Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar»”.

¹⁴ Pentru semnificația profetică a Psalmilor, vezi anexa „Privire de ansamblu profetică asupra cărții Psalmilor”.

¹⁵ Solomon înseamnă „cel pașnic”; el avea epitetul *Jedidjah* = Preaiubitul lui Jah.

După ce a descris viziunea și planul lui Dumnezeu, psalmistul Îl lasă acum pe Mesia Însuși să vorbească: El vorbește despre întruparea Sa și despre modul în care Dumnezeu I S-a adresat ca Fiu și L-a solicitat să preia stăpânirea asupra națiunilor până la marginile pământului. Timpul de la întruparea Sa până la venirea Sa din nou în glorie, pentru a instaura Împărăția ca Judecător și Împărat, nu este luat în considerare aici, așa cum se întâmplă adesea în Cuvântul lui Dumnezeu. Inserarea timpului de har după lucrarea încheiată pe cruce și formarea Bisericii, mireasa cerească, era o taină în Vechiul Testament, chiar dacă o găsim sugerată în modele.

Psalmul 2.10-12: Și acum, împăraților, fiți înțelepți, primiți învățătură, judecători ai pământului: Slujiți Domnului cu teamă și bucurați-vă tremurând! Sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde curând. Ferice de toți care se încred în El.

Cum pot împărații și judecătorii să scape de criza globală? Prin întoarcerea la frica de Dumnezeu și prin faptul că nu rup legăturile și frânghiile care îi mai leagă de Dumnezeu. Adevărata frică de Dumnezeu se manifestă prin slujirea cu bucurie a Dumnezeului etern (compară cu Psalmul 100.2).¹⁶ Cuplată cu slujirea lui Dumnezeu este aprecierea față de Fiul Său, afecțiunea sinceră pentru El, exprimată prin sărut. Vai de cei care nu vor să se supună Fiului; mânia Lui se va abate asupra lor. Fericiți sunt toți cei care se întorc cu încredere la El, care își iau la El singurul refugiu care există în acest moment.

2.3.4 Supunerea altor dușmani

Venirea lui Hristos va schimba dintr-o lovitură întreaga situație din jurul Ierusalimului. Când națiunile războinice din jurul lui Israel vor fi nimicite în marele măcel din Valea lui Iosafat, s-ar putea ca unul sau doi dușmani să se fi retras. Dar Domnul va doborî și pe astfel de dușmani într-un timp scurt.

O judecată deosebit de severă va lovi țara Edom. Edomul se afla odinioară în sudul Iordaniei de astăzi. Mai târziu, nabateenii se aflau pe teritoriul Edomului. Dumnezeu dăduse Edomului muntele Seir (Geneza 32.3; 33.14,16; 36.8,9,30; Numeri 24.18; Deuteronomul 2.4 și versetele următoarele). Cartea lui Obadia mărturisește despre ura de moarte a acestui popor frate împotriva lui Israel. Citim despre judecata asupra Edomului în Isaia 34 și 63, printre altele:

Isaia 34.5-10: Pentru că sabia Mea s-a îmbătat în ceruri, iată, va coborî asupra Edomului și asupra poporului pe care l-am dat cu totul nimicirii, la judecată. Sabia DOMNULUI este plină de sânge, s-a acoperit cu grăsime, cu sângele mieilor și al țapilor, cu grăsimea răunchilor berbecilor; pentru că Domnul are o jertfă în Boțra și o mare înjunghiere în țara Edomului. Și bivoliile vor coborî cu ei, și boii cu taurii, și pământul lor se va adăpa cu sânge, și țărâna lor se va îngrășa cu grăsime. Pentru că este ziua răzbunării Domnului, anul răsplătirilor pentru cauza Sionului. Și râurile lui se vor preface în smoală și țărâna lui în pucioasă; și țara lui se va face smoală care arde. Nu se va stinge noapte și zi. Fumul ei se va înălța pentru totdeauna. Din generație în generație va rămâne pustie, nimeni nu va trece prin ea în veci de veci.

Isaia 63.1-6: Cine este acesta care vine din Edom, cu veșminte roșii din Boțra, acesta care este glorios în haina Sa, mergând în măreția puterii Sale? – „Eu, Cel care vorbesc în dreptate,

¹⁶ În Deuteronomul 28.47 se anunța deja deportarea poporului Israel din țară: „Pentru că n-ai slujit DOMNULUI Dumnezeului tău cu bucurie și cu veselie de inimă ...”.

puternic ca să salvez”. De ce Ți este haina roșie și veșmintele Tale ca ale celui care calcă în teasc? „Am călcat singur în teasc și nimeni dintre popoare nu era cu Mine; da, le-am călcat în mânia Mea și le-am zdrobit în furia Mea; și sângele lor este stropit pe hainele Mele și Mi-am pătat toată îmbrăcămintea. Pentru că ziua răzbunării era în inima Mea și venise anul celor răscumpărați ai Mei. Și Mă uitam și nu era nimeni care să ajute; și Mă miram că nu era nimeni care să sprijine: de aceea, brațul Meu Mi-a adus salvare și furia Mea M-a sprijinit. Și am călcat popoarele în mânia Mea și le-am îmbătat în furia Mea și le-am vărsat sângele pe pământ”.

Edom va avea parte de o judecată devastatoare și, conform acestor versete, și alte popoare vor fi nimicite împreună cu Edom. Este posibil ca celelalte popoare să fie „împărații ... de la răsăritul soarelui” (Apocalipsa 16.12), din cauza venirii căroră împăratul nordului s-a întors din Egipt (Daniel 11.44). Judecata Edomului și a celorlalte popoare face parte din eliberarea finală a Ierusalimului.

Când se spune aici că Domnul Însuși va exercita judecata și că nimeni nu-L va sprijini în acest sens, înseamnă că nu se va folosi de niciun popor, așa cum s-a întâmplat atât de des în istorie. Cu toate acestea, nu este exclus faptul că Israel va fi implicat în căderea Edomului. Acest lucru reiese clar, de exemplu, din următoarele pasaje: „Și voi împlini răzbunarea Mea asupra Edomului prin mâna poporului Meu Israel; și ei vor face în Edom după mânia Mea și după furia Mea. Și vor cunoaște răzbunarea Mea, zice DOMNUL Dumnezeu.” (Ezechiel 25.14). „Și casa lui Iacov va fi un foc; și casa lui Iosif, o flacăară; și casa lui Esau, miriște și vor arde între ei și-i vor mistui și nu va rămâne nici unul din casa lui Esau, pentru că Domnul a vorbit! (Obadia 18).

Judecata va lovi complet țara Edom, iar poporul nu va mai avea nici o rămășiță (Obadia 18), astfel încât nu va fi locuit pe toată durata Împărăției păcii (compară cu Ieremia 49.13). Însă, munții lui Esau vor fi luați în stăpânire de locuitorii din sud (Obadia 19).

2.3.5 Rusia invadează Israelul împreună cu aliații săi și este nimicită

Acum trebuie să ne preocupăm cu un inamic al Israelului care s-a abținut până acum. Cele două capitole Ezechiel 38 și 39 ne descriu acest dușman și modul în care va fi nimicit. Este vorba despre puternicele armate din nordul îndepărtat sub numele colectiv de Gog din țara Magog. Privit din partea Israelului, Rusia se află în nordul îndepărtat. Rusia va fi legată cu o mulțime de alte popoare în acel moment, între altele Persia, Etiopia, Put (= Libia) și altele. Pentru aceasta citim câteva versete din Ezechiel 38:

Ezechiel 38.1-6: Și cuvântul DOMNULUI a fost către mine, zicând: „Fiu al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Gog, din țara lui Magog, căpetenia Roșului, a Meșecului și a Tubalului, și profetește împotriva lui, și spune: Așa zice DOMNUL DUMNEZEU: «Iată, sunt împotriva ta, Gog, căpetenie a Roșului, a Meșecului și a Tubalului! Și te voi întoarce și-ți voi pune cârlige în fălci; și te voi scoate, pe tine și toată oștirea ta, cai și călăreți, toți echipați complet, o mulțime mare cu scuturi și paveze, toți mânuind săbiile: Persia, Cuș și Put cu ei, toți cu scut și coif; Gomerul și toate cetele lui; casa Togarmei din adâncurile nordului, și toate cetele sale, multe popoare cu tine.

La începutul acestei descrieri devine imediat clar că Dumnezeu însuși este cel care îi aduce pe acest dușman și pe vasalii săi, pentru a-i putea judeca în cele din urmă. Dumnezeu acționează în mod complet suveran. Suntem adesea atât de impresionați de acțiunile oamenilor - dar oamenii și toate popoarele pot face în cele din urmă doar ceea ce Dumnezeu permite și pot face doar la momentul stabilit de El, astfel încât scopurile Sale să fie îndeplinite. În același timp, însă, omul

este 100% responsabil pentru acțiunile sale. Vedem acest lucru mai departe în următoarele versete:

Ezechiel 38.10-12: Așa zice DOMNUL DUMNEZEU: «Și va fi așa: în ziua aceea îți vor veni lucruri în minte și vei gândi un plan rău. Și vei zice: «Mă voi sui în țara cu sate fără ziduri; voi merge la cei care sunt liniștiți, care locuiesc în siguranță, toți în locuințe fără ziduri și care n-au nici zăvoare, nici porți», ca să iei jaf și să iei pradă, ca să-ți întorci mâna împotriva locurilor pustiite care sunt locuite acum, și împotriva unui popor adunat dintre națiuni, care și-a câștigat vite și bunuri, care locuiește în mijlocul țării.

Când Rusia cu vasalii ei atacă, Israel este deja într-o relativă pace; în afară de aceasta, a acumulat mari bogății (compară cu Zah 14.14). Rusia consideră că acum este momentul prielnic pentru a invada și a nimici complet mica țară Israel și a aduce astfel întreaga zonă din Orientul Mijlociu sub stăpânirea sa. Dar ei nu iau în calcul faptul că Domnul este în mijlocul lor și că nu înseamnă niciun efort pentru El să-i nimicească.

Ezechiel 38.16: Și te vei sui împotriva poporului Meu Israel ca un nor, acoperind țara. Aceasta va fi la sfârșitul zilelor; și te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască națiunile, când voi fi sfințit în tine, Gog, înaintea ochilor lor.

Acest verset confirmă încă o dată că Dumnezeu dirijează istoria, ba chiar o face pentru a crea condițiile unei păci durabile. Acțiunea suverană a lui Dumnezeu va servi chiar pentru ca toate popoarele de pe pământ să recunoască acțiunea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Se sfințește înaintea ochilor tuturor locuitorilor pământului: popoarele vor recunoaște sfințenia Sa prin modul în care El depedsește răul.

În următorul capitol 39 găsim detalii despre modul în care Dumnezeu intervine și distruge acest dușman pe munții lui Israel. Rezumat în cuvinte-cheie, acesta este:

1. Soldații uciși vor fi hrana păsărilor și a fiarelor de pradă (Ezechiel 39.4,17-20).
2. Popoarele vor cunoaște că Dumnezeu este DOMNUL (Ezechiel 39.6).¹⁷
3. Locuitorii lui Israel vor putea să se încălzească cu armele timp de șapte ani (Ezechiel 39.9,10).
4. Israeliții îi vor jefui (Ezechiel 39.10).
5. Tot poporul Israel va îngropa trupurile soldaților timp de șapte luni într-o vale care se va numi apoi Valea Mulțimii lui Gog (Ezechiel 39.11-13).
6. Dumnezeu Își va arăta gloria Sa printre toate popoarele pământului prin judecată – în afară de aceasta, ei își vor da seama că Israel a fost deportat din cauza nelegiuirii sale (Ezechiel 39.21,23,24).
7. Casa lui Israel va ajunge să-L cunoască și mai bine pe Dumnezeu prin intermediul judecății; astfel, captivitatea lor va fi în cele din urmă întoarsă (Ezechiel 39.22.25 și următoarele).

¹⁷ Expresia „vor cunoaște” sau „veți cunoaște că Eu sunt DOMNUL” apare de peste cincizeci de ori în Ezechiel, de trei ori în capitolele 38 și 39, în legătură cu nimicirea acestui dușman al lui Israel.

Și nu-Mi voi mai ascunde fața de la ei,
pentru că voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel,
zice DOMNUL DUMNEZEU.
(Ezechiel 39:29)

2.3.6 Judecata asupra iudeilor fără Dumnezeu

În timpul judecăților, mulți iudei vor pieri. Ultima culme a răutății lor a fost că l-au acceptat pe antihrist ca fiind Mesia cel promis. Acum, acești iudei fără Dumnezeu, în măsura în care mai sunt în viață, vor intra sub judecata deplină a lui Dumnezeu. Unul dintre cele mai clare pasaje despre acest lucru se găsește în Zaharia 13:

Zaharia 13.8-9: Și va fi așa: „În toată țara”, zice DOMNUL, „două părți din ea vor fi nimicite, vor muri, dar a treia parte va rămâne în ea. Și voi duce această a treia parte în foc și îi voi lămuri cum se lămurește argintul și îi voi încerca așa cum se încercă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu le voi răspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «DOMNUL este Dumnezeul meu!»”

Două treimi vor pieri, iar iudeii credincioși, care vor rămâne, vor fi purificați ca argintul și vor fi eliberați de orice zgură. Găsim această judecată finală a iudeilor fără Dumnezeu și în Apocalipsa 14.17-20, unde judecata lor este comparată cu o recoltă de struguri prea copti. Remarcabilă este acolo precizarea că sângele din teascul de vin ajunge până la zăbalele cailor, la 1600 de stadii distanță. Această distanță corespunde la aproximativ 300 km, distanța de la nord la sud a țării Israel. Domnul Isus s-a referit la această judecată și în discursul său despre sfârșitul timpului:

Matei 24.37-41: Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. Pentru că, așa cum erau oamenii în zilele dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți, așa va fi și venirea Fiului Omului. Atunci doi vor fi la câmp: unul este luat și unul este lăsat; două măcinând la moară: una este luată și una este lăsată.

Aceste versete sunt uneori aplicate în mod eronat la răpire, dar ele se referă la o judecată comparată cu potopul din zilele lui Noe. Dumnezeu va executa o judecată selectivă. Prin această judecată, de fapt, doar iudeii fără Dumnezeu vor fi luați, cei evlavioși vor intra în Împărăția păcii.

2.3.7 Judecata celor vii

Acum vrem să ne ocupăm de o altă judecată, despre care Domnul Isus a vorbit în discursul menționat:

Matei 25.31-46: Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul gloriei Sale; și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și le va despărți pe unele de altele, așa cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta Sa și caprele la stânga. Atunci Împăratul va spune celor de la dreapta Sa: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii. Pentru că am fost flămând și Mi-ați dat să mănânc; am fost însetat și Mi-ați dat să beau; am fost străin și M-ați primit; dezbrăcat și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și M-ați vizitat; am fost în închisoare și ați venit la Mine». Atunci cei dreپți Îi vor răspunde, spunând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Te-am hrănit? sau însetat și Ți-am dat să bei? Și când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? sau dezbrăcat și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut noi bolnav sau în închisoare

și am venit la Tine?» Și Împăratul, răspunzând, le va zice: «Adevărat vă spun, întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut». Atunci va spune și celor de la stânga: «Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui. Pentru că am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; am fost însetat și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; dezbrăcat și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în închisoare și nu M-ați vizitat». Atunci vor răspunde și ei, zicând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau însetat, sau străin, sau dezbrăcat, sau bolnav, sau în închisoare și nu Ți-am slujit?» Atunci El le va răspunde, zicând: «Adevărat vă spun, întrucât n-ați făcut unuia dintre aceștia foarte mici, nici Mie nu Mi-ați făcut». Și aceștia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei drepti la viață eternă”.

Domnul îndreaptă atenția aici, într-un limbaj simbolic, spre o judecată pe care o putem distinge clar de diferitele judecăți din celelalte locuri. Deoarece aici se vorbește despre faptul că El Însuși stă pe tronul Său de glorie, putem concluziona că scena descrisă aici are loc și în Împărăția păcii. La urma urmei, instaurarea Împărăției cu toate judecățile diferite nu are loc într-o singură zi, deși, desigur, bătăliile decisive au loc într-o succesiune rapidă.

Toate națiunile din întreaga lume se vor aduna aici. Trebuie să ne imaginăm că toți oamenii - adică întreaga umanitate - trebuie să apară realmente la Ierusalim? Cred că nu. Poate că se va întâmpla ca reprezentanții (responsabilii?) tuturor țărilor să apară în fața acestui tron de judecată. Și când vor fi adunați acolo - posibil să nu fie chiar într-o singură zi - Domnul va pronunța o judecată dreaptă asupra popoarelor. El va despărți caprele de oi ca un păstor. Caprele vor primi judecata, iar oile vor primi binecuvântarea. Criteriul de judecată este tratamentul aplicat fraților Domnului Isus, aceștia sunt iudeii temători de Dumnezeu, care au fost persecutați în ultimii ani. Ne-am amintit mai devreme că imediat după răpirea Bisericii, iudeii credincioși vor propovădui Evanghelia Împărăției în întreaga lume într-un timp foarte scurt și, cu siguranță, sub o puternică ostilitate (Matei 24.14).

Este înduioșător modul în care Domnul Isus Se face una cu iudeii credincioși în timpul necazurilor lor. Fie că li s-a dat ceva de mâncare sau de băut, fie că au fost luați în casă sau îmbrăcați, fie că au fost vizitați în închisoare: El va considera totul ca și cum I s-ar fi făcut Lui. Reprezentanții popoarelor se vor mira și Îl vor întreba când I-au făcut aceste binefaceri, iar apoi ei vor auzi din gura Lui că îi numește pe acești oameni persecutați frații Lui. Națiunile adunate vor auzi apoi tot din gura Lui că sunt binecuvântate de Tatăl Său și că Împărăția este pregătită pentru ele, care include toate binecuvântările domniei milenare a lui Hristos.

Pe de altă parte, caprele aud că sunt blestemate și destinate focului veșnic, condamnării veșnice. Acest lucru nu înseamnă că în aceste momente sunt deja predate condamnării veșnice, ci că ele vor pieri și că judecata lor veșnică a fost decisă.

2.3.8 Eliberarea lui Iuda și a Ierusalimului

Nimicirea tuturor dușmanilor, cu care ne-am ocupat - armatele europene la Armagedon (Apocalipsa 19), armata împăratului nordului (Daniel 11), forțele armate ale altor popoare (Țefania 3), apoi Edom și alte popoare (Isaia 34; 63), armatele împăratului din nordul îndepărtat (Ezechiel 38; 39), iudeii fără Dumnezeu și, în cele din urmă, „caprele” (țările inamice) -, are ca scop eliberarea finală a lui Iuda și a Ierusalimului. Nimicirea vrăjmașilor înseamnă în același timp salvarea unei rămășițe, pe care Dumnezeu și-a pregătit-o în timpul suferinței. Maleahi a profetizat despre aceasta:

Maleahi 3.1-5: „Iată, trimit pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea. Și DOMNUL pe care-L căutați va veni deodată la templul Său; și Îngerul legământului în Care găsiți plăcere: iată, vine”, zice DOMNUL oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui și cine va sta în picioare când Se va arăta El? Pentru că El va fi ca focul topitorului și ca leșia albitorilor; și El va ședea ca acela care topește și purifică argintul; și va purifica pe fiii lui Levi și-i va curăța ca aurul și argintul, și vor aduce DOMNULUI un dar de mâncare în dreptate. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut DOMNULUI, ca în zilele din vechime, și ca în anii de mai înainte. „Și Eu Mă voi apropia de voi la judecată și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor și împotriva adulterilor și împotriva celor care jură fals și împotriva celor care asupresc pe salariat, în plata lui, pe văduvă și pe orfan și pe cei care nedreptățesc pe străin și nu se tem de Mine”, zice DOMNUL oștirilor.

Scopul lui Dumnezeu cu poporul Său este ca El să-i restaureze și ca ei să-I slujească din nou și să aducă jertfe. De aceea, aici este menționată în mod deosebit seminția preoților (Levi), pe care Dumnezeu îi curăță pentru Sine. În acest fel, Iuda și Ierusalimul pot apoi să-i aducă din nou jertfe lui Dumnezeu într-un mod demn de El. Dumnezeu a pecetluit deja un număr simbolic de 144.000 din semințiile lui Israel, pentru a intra în viață în Împărăția păcii (Apocalipsa 7.1-8). Aceștia sunt israeliții rămași de la judecată (Matei 24.37-41). Despre ei se spune: „Toți vor fi drepti: vor stăpâni țara pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat” (Isaia 60.21).

Dorim acum să ne ocupăm cu o parte a unui capitol care luminează evenimentele însoțitoare venirii lui Hristos într-un mod diferit și care are de asemenea legătură cu eliberarea Ierusalimului:

Zaharia 14.6-15: Și va fi așa: în ziua aceea nu va fi lumină; cei care strălucesc se vor întuneca. Și va fi o zi deosebită cunoscută Domnului, nu va fi nici zi, nici noapte; și în timpul serii va fi lumină. Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim: jumătate din ele spre marea de răsărit și jumătate din ele spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea va fi un singur Domn și Numele Lui, unul singur. Toată țara, de la Gheba până la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul său, de la Poarta lui Beniamin până la locul porții întâi, până la Poarta Unghiului și de la Turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Și oameni vor locui în el și nu va mai fi blestem, ci Ierusalimul va locui în siguranță. Și aceasta va fi plaga cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care au luptat împotriva Ierusalimului: carnea le va putrezi, stând ei încă pe picioarele lor, și ochii le vor putrezi în orbitele lor, și limba le va putrezi în gura lor. Și va fi așa: în ziua aceea va fi de la Domnul o panică mare printre ei; și vor apuca fiecare mâna aproapei sale, și mâna lui se va ridica împotriva mâinii aproapei sale. Și Iuda va lupta și el la Ierusalim; și vor fi adunate bogățiile tuturor națiunilor din jur, aur și argint și haine foarte multe. Și așa va fi plaga calului, a cătărului, a cămilei și a măgarului și a tuturor vitelor care vor fi în taberele acelea, ca plaga aceasta.

În Zaharia 12-14 găsim expresia „în ziua aceea” de șaisprezece ori în total. Adesea, în pasajele profetice din Cuvântul lui Dumnezeu, se întâmplă ca o „zi” să denumească o anumită perioadă de timp și nu doar o zi de 24 de ore. Am văzut mai devreme că ultimele trei capitole ale profetului Zaharia se referă la ultimele mari conflicte războinice pentru Ierusalim, care culminează cu eliberarea acestuia. În capitolul 14.7 se vorbește chiar despre o zi unică în care nu va fi lumină, deoarece corpurile cerești se vor întuneca. Citim despre acest lucru și în Matei 24.29: „Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate.” În Hagai 2.6,7 se spune despre acel timp: „Pentru că

așa zice Domnul oștirilor: «Încă o dată – este puțin timp – și voi clătina cerurile și pământul și marea și uscatul. Și voi clătina toate națiunile și dorința tuturor națiunilor va veni; și voi umple casa aceasta cu glorie», zice Domnul oștirilor.” În toate felurile, Dumnezeu a anunțat acest eveniment al revenirii lui Mesia și al răscumpărării lui Israel, atât de important pentru El, prin intermediul multor profeți.

În acel moment totul era încă departe, dar în scurt timp aceste profeții se vor împlini. Și când suferința generală va fi ajuns la apogeu, când va răsări acea zi unică, în care nu poți spune dacă este zi sau noapte, deodată, seara, lumina va pătrunde. Va fi lumină! Așa cum Dumnezeu a vorbit chiar la începutul Bibliei: „Să fie lumină!” (Geneza 1.3) și a început astfel să dea naștere creației, tot așa Dumnezeu va interveni în acea zi și va ajuta Împărăția păcii să pătrundă.

În această zi va izbucni un izvor în Ierusalim și chiar pe acest loc va fi construit mai târziu Templul (compară cu Ezechiel 40-48). Și în Ezechiel 47.1-12 se vorbește despre apa acestui izvor, un râu, care este acolo numit Râul Dublu. Aici, în Zaharia 14, găsim explicația. Râul se va împărți: un braț va curge spre est în Marea Moartă, ale cărei ape vor fi astfel sănătoase, iar celălalt braț va curge spre vest în marea din spate, care este Marea Mediterană. Vom reveni mai târziu la Ezechiel 47.1-12.

Deci, DOMNUL este Împărat peste *tot pământul* și Își începe domnia publică. Leslie M. Grant scrie în privința aceasta: „Și DOMNUL va fi Împărat peste tot pământul», nu numai peste Israel, ci peste toate națiunile. Încă o dată, Împăratul lui Dumnezeu este Domnul Isus (compară cu Psalmul 2.6-8), iar Scriptura Îl numește 'DOMN'. În mod semnificativ, ea adaugă: 'în ziua aceea va fi *un singur* Domn și Numele Lui, *unul singur* aceea'. Israel va înțelege atunci ca niciodată adevărul, pe care Domnul Isus i l-a spus: 'Eu și Tatăl suntem una' (Ioan 10.30). După ce L-au respins pe Hristos, ei îi acuză orbește pe creștini că au *doi* dumnezei (sau trei, dacă au auzit de Trinitate), dar acest adevăr va răsări pentru ei într-un mod minunat, când li se vor deschide ochii și vor realiza că în Hristos "toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în trup" (Coloseni 2.9). Ei îl vor recunoaște pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, așa cum este revelat în persoana Domnului Isus. De asemenea, Numele Său va fi *unul singur*. Unitatea Numelui Său fusese proclamată deja înainte, de exemplu în Isaia 9.5: 'și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii'. Aceste denumiri nu trebuie considerate ca fiind nume individuale, ele reprezintă un singur nume. Așadar, există unitate în Persoanele Dumnezeirii și unitate în Numele ei".¹⁸

În sfârșit, Ierusalimul va fi înălțat și va locui la locul său, adică nu va mai fi călcat în picioare. Nu va mai fi nici un blestem în acel oraș și va locui în siguranță.

În versetele 12-15 se descrie plaga care se va abate asupra armatelor care s-au ridicat împotriva Ierusalimului. Soldații vor putrezi de vii, iar armatele se vor măcelări între ele. Este un lucru mic pentru DOMNUL să-i zăpăcească pe dușmani în așa măsură încât aceștia să se nimicească reciproc; există multe exemple în acest sens în Vechiul Testament. Iuda va veni în ajutorul locuitorilor cetății în această bătălie finală pentru Ierusalim și va învinge complet inamicul. După aceea, Israel va aduna bogățiile națiunilor din jur. Când israeliții au ieșit din Egipt, i-au jefuit de asemenea pe egipteni (Exodul 3.22; 11.2; 12.35). Așa va fi și în viitor: Dumnezeu va avea grijă

¹⁸ Leslie M. Grant, *The Deliverance of Jerusalem: The Prophet Zechariah*, Retzow (Daniel-Verlag) 2001, pag. 98-99.

De la răpire până la Împărăția păcii

ca poporul Său să obțină bogățiile popoarelor care au vrut să distrugă Ierusalimul. Israel nu numai că va lua bogățiile dușmanilor săi, dar mai târziu popoarele vor aduce chiar de bună voie bogățiile lor lui Israel (Isaia 60.5).

2.3.9 Satan va fi legat pentru 1000 de ani

Așadar, un dușman după altul este eliminat sau lipsit de putere. În această perioadă are loc, de asemenea, luarea puterii unui alt dușman, care fusese deja alungat din cer cu câțiva ani înainte, așa cum am găsit în Apocalipsa 12.7-12, și anume satan. Citim despre luarea puterii lui în cartea Apocalipsa:

Apocalipsa 20.1-3: Și am văzut un înger, coborând din cer, având cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și l-a apucat pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavol și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani, și l-a aruncat în Adânc, și a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească națiunile, până când se vor împlini cei o mie de ani; după acestea trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.

Până în acel moment, satan a reușit să lucreze la distrugerea omului. Timp de 6000 de ani, el a încercat să distrugă lucrarea lui Dumnezeu în toate felurile. A fost ajutat în acest sens de oștile de îngeri căzuți, demonii. Dar Ioan, scriitorul cărții Apocalipsa, a văzut un înger coborând din cer cu cheia abisului și cu un lanț mare în mână. Timp de 1000 de ani, satan este acum aruncat legat în abis.

Nu se spune nimic aici despre ajutoarele sale, demonii, dar găsim deja o aluzie la acest lucru în Isaia 24.21-23: „Și va fi așa: în ziua aceea, DOMNUL va pedepsi oștirea celor de sus, din înalt, și pe împărații pământului, de pe pământ. Și vor fi strânși ca adunare a celor întemnițați pentru groapă și vor fi puși în închisoare și după multe zile vor fi pedepsiți. Și luna va roși, și soarele se va rușina. Pentru că DOMNUL oștirilor va împărăți pe muntele Sion și în Ierusalim și înaintea bătrânilor Săi în glorie.” Versetul 23 arată clar că acesta este momentul de la începutul Împărăției păcii.

Din acel moment, satan nu mai poate înșela națiunile. Pentru câte războaie, pentru câte forme diferite de idolatrie și pentru toate religiile diferite poate fi el responsabil!? Este bine că nu cunoaștem întreaga amploare a puterilor întunecate ale ocultismului. Toate acestea se vor sfârși când va veni acel moment.

2.3.10 Finalizarea primei învieri

După legarea lui satan, în Apocalipsa 20 urmează detalii despre învierea martirilor din timpurile trecute:

Apocalipsa 20.4-6: Și am văzut tronuri, și ei ședeau pe ele și li s-a dat să facă judecată; și am văzut sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu; și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor; și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere. Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

O scenă din cer se desfășoară în fața lui Ioan, unde vede tronuri de judecată și martiri care au refuzat în mod constant să accepte idolatria fiarei de-a lungul anilor. Ei au plătit cu viața pentru

credințioșii lor. Oștirii acestor martiri îi aparțin și cei care și-au găsit deja moartea în primii 3½ ani după răpirea Bisericii (compară cu Apocalipsa 6.9-11). Lor li se spusese să mai aștepte încă puțin, până când se va împlini și numărul celor împreună-robi cu ei și al fraților lor, cei care urmau să fie uciși ca și ei. Domnul Isus a spus despre acești martiri în discursul Său din Matei 24.9: „Atunci vă vor da necazului și vă vor ucide; și veți fi urâți de toate națiunile pentru Numele Meu.” Acești martiri sunt menționați și în Isaia 57.1 și în Apocalipsa 14.13.

Acum toți acești martiri vor învia. Acesta este momentul pe care Domnul Isus l-a numit *ziua de apoi* în Ioan 6.39,40,44,54, când El va învia oameni. Termenul „ziua de apoi” este o expresie care desemnează încheierea unei epoci, după care urmează un alt timp, și anume timpul Împărăției păcii.

Știm din prima epistolă a lui Pavel către Tesaloniceni că, la venirea lui Hristos pentru răpirea Bisericii, nu numai credințioșii care vor trăi pe pământ în acel moment vor fi schimbați și mutați pentru a-L întâlni, ci și toți „cei morți în Hristos” vor fi înviați (1 Tesaloniceni 4.16). Aceasta înseamnă că, într-o clipită, nici măcar o singură persoană născută din nou, care a adormit în credință, nu va fi moartă. Dar, la scurt timp după aceea, iarăși vor muri credințioși, cei care au acceptat Evanghelia Împărăției, în special martirii. Iar despre ei se spune în Apocalipsa 20.4 că vor învia și vor domni cu Hristos timp de o mie de ani. Hristos este Cel care îi învie, pentru ca ei să trăiască timpul Împărăției păcii și să domnească împreună cu El. Ceilalți oameni - toți aceștia sunt necredințioși - nu vor fi încă înviați acum, ci doar după Împărăția păcii, pentru a se înfățișa în fața marelui tron alb și a fi apoi condamnați pentru veșnicie (vezi Apocalipsa 20.11 și următoarele).

În continuare se spune în versetele 5 și 6 că cel care are parte de prima înviere este feriicit și sfânt. Prima înviere se încheie cu această ultimă fază. Ea a început atunci când Domnul Isus, Căpetenia credinței, a murit și a înviat (1 Corinteni 15.23); a doua fază are loc când El vine și cei morți în Hristos sunt înviați și răpiți împreună cu credințioșii vii (1 Tesaloniceni 4.16), iar a treia fază când martirii sunt înviați la începutul Împărăției păcii.

De altfel, pasajul din Apocalipsa 20.1-6 este singurul loc din Cuvântul lui Dumnezeu în care ni se spune că Împărăția păcii va dura exact o mie de ani (versetele 2,3,4,5,6).

2.3.11 Cine intră în Împărăția păcii?

Ce oameni vor supraviețui Holocaustului din perioada necazului? Câți oameni vor pieri în perioada marelui necaz? Nu există cunoștințe sigure în această privință. Este bine să ne limităm, în toate considerațiile, la ceea ce Dumnezeu ne-a revelat în mod clar în Cuvântul Său. Știm, de exemplu, că, după răpire, Evanghelia Împărăției va fi propovăduită în întreaga lume de către iudeii fideli: „Și această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” (Matei 24.14). Dar câți vor fi cei care vor crede mesajul și se vor converti?

Am văzut deja mai devreme că profețiile Domnului Isus din Matei 24.4-14 se referă la perioada de după răpirea Bisericii. Până la răpire, se predică Evanghelia *harului lui Dumnezeu* (Faptele apostolilor 20.24), după care Evanghelia *Împărăției*, al cărei conținut esențial îl găsim, de exemplu, în Matei 3.1,2: „Și în zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, predicând în pustiul Iudeii și spunând: «Pocăiți-vă, pentru că s-a apropiat Împărăția cerurilor»”. Împărăția era aproape pentru că Împăratul acelei Împărății se afla în mijlocul poporului Său și urma să instaureze

Împărăția. Cu toate acestea, acest lucru nu a fost posibil în acel moment, deoarece Israel și-a respins Împăratul. În viitor, aceeași Evanghelie va fi proclamată din nou, dar atunci nu doar poporului Israel, ci tuturor națiunilor din întreaga lume; acest lucru este întărit de expresia „în toată lumea”. Atunci împărăția va fi instaurată cu putere și mare glorie; Dumnezeu va pune toți dușmanii la picioarele lui Hristos.

Ce a vrut să spună Domnul când a spus: „Atunci va veni *sfârșitul*”? Cred că „sfârșitul” se referă la timpul descris în următoarele versete, începând cu Matei 24.15, și anume timpul necazului cel mare urmat de un nou *început*. Este remarcabil faptul că Daniel inițiază pasajul din capitoul 11.40-45 cu cuvintele: „și, la timpul sfârșitului”. El descrie apoi evenimentele care preced imediat Împărăția păcii.

Oamenii care trăiesc în acest moment pot accepta Evanghelia Împărăției doar dacă își mărturisesc păcatele. Mulți oameni vor ajunge la pocăință și convertire autentică. Prin aceasta, ei vor avea parte de consecințele lucrării răscumpărătoare a lui Isus Hristos. Îi găsim pe acești oameni descriși în Apocalipsa 7. Mai întâi se menționează cei 144.000 de pecetluiți - aceștia sunt credincioși din poporul Israel. După aceea, este menționată o *mare* multime, pe care nimeni nu o poate număra. Aceștia ies din necazul cel mare și intră vii în Împărăția păcii. În afară de aceștia, există mulți martiri credincioși din Israel și dintre popoare. Însă, ei nu vor fi dezavantajați în comparație cu credincioșii care intră vii în Împărăția păcii, pentru că ei vor fi înviați din morți la începutul Împărăției (Apocalipsa 20.4-6).

Vrem să privim acum mai atent Apocalipsa 7:

Apocalipsa 7.1-3: Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, urcând de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare celor patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, spunând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”.

Acest capitol este o intercalare între descrierea judecăților peceților și a judecăților trâmbițelor. După cum am văzut mai devreme, cu acest capitol ne aflăm la mijlocul celei de-a 70-a săptămână-an din Daniel. În primii 3 ani și jumătate, mulți oameni au fost deja răpuși de mari catastrofe, iar în acest timp Evanghelia Împărăției a fost propovăduită în întreaga lume. Aici găsim oamenii care au fost convertiți în acest timp. Apoi, Duhul lui Dumnezeu ne arată care sunt oamenii care vor fi păstrați prin judecățile din ultimii 3½ ani. Înainte ca vânturile să vină peste pământ - ele sunt ținute de patru îngeri - un înger vine dinspre răsăritul soarelui și le strigă celor patru îngeri că slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie pecetluiți:

Apocalipsa 7.4-8: Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, pecetluiți din fiecare seminție a fiilor lui Israel: din seminția lui Iuda, douăsprezece mii pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Beniamin, douăsprezece mii pecetluiți.

Ioan aude numărul celor pecetluiți: 144.000, 12.000 din fiecare dintre cele 12 seminții ale lui Israel. Aceștia sunt deci credincioși din poporul lui Israel. Nu există nicio îndoială că aceste numere au o semnificație simbolică. Se observă că semințiile lui Efraim și Dan lipsesc din această listă. Poate că acest lucru se datorează faptului că ambele seminții stăteau în mod deosebit în legătură cu idolatria. În orice caz, seminția lui Dan a fost cea care a introdus idolatria în Israel (compară cu Judecători 18); mai târziu, centrul idolatriei a fost în Dan (1 Împărați 12.29,30).¹⁹ Absența numelor nu înseamnă că niciun om din aceste două seminții nu va intra în Împărăția păcii, pentru că ambele seminții sunt menționate în Ezechiel 48, unde este vorba despre împărțirea pământului lui Israel în Împărăția păcii.

Acum ajungem la al doilea grup de oameni, care ajung la credința vie în Dumnezeu după răpire și intră vii în Împărăția păcii:

Apocalipsa 7.9-12: După acestea am văzut: și iată o mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor. Și strigau cu glas tare, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!” Și toți îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor și al celor patru făpturi vii; și s-au prosternat înaintea tronului și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: „Amin! Binecuvântarea și gloria și înțelepciunea și mulțumirea și onoarea și puterea și tăria fie a Dumnezeului nostru, în vecii vecilor! Amin”.

Ioan vede o mulțime nenumărată, acum nu din Israel, ci din toate popoarele pământului. Nu se încălzește inima, când se citește cât de brusc apar la vedere mulți oameni care sunt în relație cu tronul lui Dumnezeu și cu Mielul? Dumnezeu i-a păstrat în cele mai dificile momente și le-a dat biruință: sunt îmbrăcați în haine albe, simbolul purității și al separării lor de rău, și au ramuri de palmier în mâini, semnul victoriei și al biruinței. Ei Îl laudă pe Dumnezeu și atribuie salvarea lor miraculoasă Lui și Mielului, care stă pe tron. Așadar, tronul nu este doar un tron de judecată pentru dușmani, ci și un tron de guvernare pentru credincioși. Îngerii, bătrânii (credincioșii) și făpturile vii se alătură, de asemenea, la această laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului.

Apocalipsa 7.13-17: Și unul dintre bătrâni a răspuns, zicându-mi: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?” Și i-am spus: „Domnul meu, tu știi”. Și mi-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său; și Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei. Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu-i va dogori soarele, nici vreo arșiță; pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”.

Acum, Ioan primește informații suplimentare de la un bătrân despre oamenii care fac parte din această mare mulțime. Aceștia provin din necazul cel mare și au fost curățați prin sângele Mielului, adică primesc și ei iertarea păcatelor lor prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos, la fel ca și noi astăzi. Ei sunt văzuți ca fiind în legătură cu tronul și Îi slujesc lui Dumnezeu zi și noapte în templul Său. Acest lucru nu înseamnă că acești oameni se află în cer, nu, ei sunt pe pământ, dar sunt într-o relație foarte strânsă cu Dumnezeu, pe care Îl slujesc preoțește. Dumnezeu a fost

¹⁹ Unii comentatori sunt de părere că antihristul provine din Dan (compară cu Geneza 49.16,17).

și este Cel care îi protejează. Ei vor fi răsplătiți din plin de Dumnezeu pentru greutățile lor din trecut, da, Dumnezeu Însuși îi va mângâia așa cum cineva este mângâiat de mama sa.

În Apocalipsa 7 este vorba despre oameni care sunt în mod clar născuți din nou. Se spune despre cei pecetluiți din poporul lui Israel că sunt slujitori ai lui Dumnezeu și despre marea mulțime că și-au spălat hainele în sângele Mielului.

Există oare și oameni care intră în Împărăția păcii fiind în viață, fără să fie născuți din nou? Eu cred că da. Citim două versete din Psalmul 18:

Psalmul 18.44,45: Îndată ce au auzit cu urechea lor, m-au ascultat; fiii străinului mi se supun lingușindu-mă. Fiii străinului și-au pierdut inima și au ieșit tremurând din locurile lor ascunse.

Acest psalm al lui David vorbește profetic cu privire la momentul în care Mesia îi va doborî pe dușmanii poporului lui Israel și Dumnezeu îl va numi „Cap al națiunilor” (versetul 43). Vor exista atunci oameni care Îi vor recunoaște de bunăvoie domnia și Îi vor sluji. Dar vor exista și oameni care nu I se vor supune decât cu forța. Aceștia sunt numiți „fiii străinului” în versetele 44 și 45, care se supun lui doar în exterior, fără ca inima lor să fie schimbată. Cu condiția să recunoască domnia lui Hristos, ei pot intra în împărăția păcii fiind în viață.²⁰

Dar, în ceea ce privește națiunea Israel, avem referiri clare, că numai cei drepti - oameni născuți din nou - pot intra în Împărăție: „Și poporul tău – ei toți vor fi drepti: vor stăpâni pământul pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat” (Isaia 60.21). Un alt pasaj care confirmă faptul că toți păcătoșii din Israel vor muri este: „Pentru că, iată, poruncesc și voi vântura casa lui Israel printre toate națiunile, cum se vântură grâul în ciur, dar nu va cădea nici cel mai mic grăunte pe pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri prin sabie, cei care zic: «Nu ne va atinge, nici nu ne va ajunge răul»” (Amos 9.9,10).

În ceea ce privește națiunile, am văzut că ele se vor înfățișa în fața tronului Domnului Isus la judecata celor vii (Matei 25.31 și următoarele) și vor fi judecate după atitudinea lor față de frații Domnului Isus, adică față de poporul Israel. Poate că acesta este momentul în care se vor împlini versetele din Isaia 66.18-20:

²⁰ Comentatorul biblic englez William Kelly scrie despre acest lucru în comentariul său asupra Apocalipsei *Lectures on the Book of the Revelation*, London (G. Morrish) o.J., pag. 432: „Când Hristos va veni în Împărăția Sa, fiecare adversar va trebui să fie doborât și, prin urmare, trebuie să existe o judecată. Fiara și falsul profet au fost deja dați la o parte, așa cum vedem în Apocalipsa 19, și atunci începe domnia. Și, deși nu toți trebuie să fie convertiți, niciun păcat evident nu va fi permis. S-ar putea să fie o „ascultare ipocrită”, făcută de o mare parte a oamenilor de pe pământ, dar într-o anumită măsură va fi o ascultare, chiar și din partea „fiilor străinilor.”

Un alt citat din comentariul lui L.M. Grant, *Die Befreiung Jerusalems: Der Prophet Sacharja [The Deliverance of Jerusalem: The Prophet Zechariah]*, Retzow (Daniel-Verlag) 2001, pag. 88: „Va fi, de asemenea, o curățire a Țării Făgăduite [Zaharia 13.2]. DOMNUL oștirilor va lucra într-un mod suveran pentru a nimici complet chiar și numele idolilor din țară: ei nu vor mai fi amintiți. Falsii profeti, conduși de duhuri necurate, nu vor mai avea loc. Profeția nu va mai fi deloc necesară, iar oricine va încerca să apară ca profet se va dovedi a fi vădit fals. Dacă cineva face acest lucru, rudele sale cele mai apropiate vor fi instruite să-l denunțe ca mincinos și să fie primele care îl vor străpunge cu o judecată serioasă. Acest lucru ilustrează faptul că nu toți cei care intră în Împărăția Milenară a binecuvântării vor fi și născuți din nou, dar judecata asupra faptelor răzvrătite va fi rapidă și decisivă.”

Isaia 66.18-20: „Și Eu cunosc faptele lor și gândurile lor. Vine timpul când voi aduna toate națiunile și limbile și ele vor veni și vor vedea gloria Mea. Și voi pune un semn între ei și pe cei scăpați dintre ei îi voi trimite la națiuni: la Tarsis, la Pul și la cei din Lud, care întind arcul; la Tubal și la Iavan, la insulele îndepărtate, care n-au auzit de faima Mea, nici n-au văzut gloria Mea: și vor face cunoscut gloria Mea printre națiuni. Și-i vor aduce pe toți frații voștri din toate națiunile, ca un dar de mâncare pentru Domnul, pe cai și în care și în căruțe acoperite și pe catări și pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim”, zice Domnul, cum aduc fiii lui Israel un dar de mâncare în vas curat în casa DOMNULUI.

Aici vedem că nu numai că națiunile vor fi adunate, ci și că cei care au fost cruțați de la judecată vor fi trimiși la cei care, în acest moment, nu au auzit încă de Dumnezeu și nu au văzut încă slava Sa. Aceștia le vor vesti gloria lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că astfel de oameni, care nu au auzit încă de El, vor putea atunci să se convertească.²¹ Ca răspuns, aceste popoare îi vor aduce la Ierusalim pe iudeii rămași încă la ele, astfel încât Dumnezeu va lua și dintre ei pe cei pe care îi va face preoți și leviți.

În afară de cei care vor intra în Împărăția păcii fiind în viață, mulți oameni se vor naște în timpul Împărăției păcii, și ei se vor naște ca păcătoși care trebuie să se convertească. Aceasta înseamnă că Evanghelia mântuirii prin sângele lui Hristos va fi propovăduită pe toată durata Împărăției păcii.

2.3.12 Întoarcerea în Sion a celor împrăștiați

După cum am văzut deja mai devreme, conform cuvintelor Domnului Isus din Matei 24.15 și următoarele, iudeii temători de Dumnezeu din Iudeea vor fugi în munți și astfel în țările din jur la mijlocul celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel, adică la începutul perioadei de mare necaz, când antihrist va instala urâciunea pustirii în Ierusalim. Numai prin aceasta vor fi la adăpost de persecuția lui antihrist și a oamenilor fără Dumnezeu, precum și, mai târziu, de invazia împăratului din sud și a împăratului din nord. Există indicii că unii dintre fugari vor găsi adăpost în Iordania (Isaia 16.4; Psalmul 60.9²²). După ce Mesia va intra în Ierusalim, toți acești iudei temători de Dumnezeu se vor întoarce în țară. Despre aceasta vorbește în mod profetic Psalmul 122:

Psalmul 122.1-9: O cântare a treptelor. A lui David. M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa DOMNULUI!” Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, care ești zidit ca o cetate strâns unită împreună! Acolo se suie semințiile, semințiile DOMNULUI, o mărturie pentru Israel, ca să laude Numele DOMNULUI. Pentru că acolo sunt așezate tronurile de judecată, tronurile casei lui David. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului; cei care te iubesc vor prospera. Pacea să fie între zidurile tale, prosperitatea în palatele tale. Pentru frații mei și tovarășii mei voi spune: Pacea să fie înăuntrul tău. Pentru casa DOMNULUI Dumnezeului nostru voi căuta binele tău.

²¹ Oricine aude în timpul acesta Evanghelia mântuirii prin Domnul Isus și nu se convertește, nu se va mai putea converti după răpirea Bisericii. Căci Dumnezeu va trimite după aceea o „lucrare de rătăcire”, „ca să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul” (2 Tesaloniceni 2.11,12).

²² Dumnezeu numește aici Moab ligheanul Său (versetul 8), pentru că acolo el curăță moral o parte din rămășița iudaică prin mari greutăți.

Psalmii intitulati „Cântările treptelor” (120-134) au ca temă restaurarea poporului Israel.²³ Aici citim despre cum iudeii temători de Dumnezeu, care fugiseră din țară, urcă la Ierusalim și, deși în aceste momente orașul este încă o ruină, credința îl vede zidit și ferm stabil. Prin domnia Domnului păcii, pacea și liniștea se întorc acum. De asemenea, în oraș se află frații și tovarășii iudeilor temători de Dumnezeu; este vorba de rămășița care a rămas în oraș în timpul asediului Ierusalimului (Zaharia 14.2). După revenirea lui Hristos, iudeii, care au fugit din Iudeea, se vor întoarce în țara părinților lor. Alte pasaje în care este menționată adunarea rămășiței sunt Isaia 11.12; Ieremia 3.18; 30.3; 50.4,5 și Psalmul 126.1-4.

2.3.13 Întoarcerea celor zece seminții

Mulți comentatori sunt de părere că în timpul perioadei de necaz vor fi în mod deosebit iudeii din cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin care se vor afla în țara Israel, pentru că oamenii din aceste două seminții au fost cei care s-au întors din captivitatea babiloniană și trăiau în țară când S-a născut Domnul Isus. Ei au fost și cei care L-au dus pe cruce. Drept urmare, ei vor experimenta toată gravitatea necazului în țară. Însă, atunci când va avea loc restaurarea întregii națiuni a lui Israel, cele zece seminții, care au fost pierdute timp de milenii, se vor întoarce și ele în țară, așa cum putem citi în Ezechiel 20:

Ezechiel 20.34-38: «Și vă voi scoate dintre popoare și vă voi aduna din țările în care ați fost împrăștiati cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată; și vă voi aduce în pustiul popoarelor și acolo, față în față, voi intra la judecată cu voi! Cum am intrat la judecată cu părinții voștri în pustiul țării Egiptului, așa voi intra la judecată cu voi», zice DOMNUL Dumnezeu. «Și vă voi trece pe sub toiag și vă voi aduce în legătura legământului. Și voi curăți dintre voi pe cei răzvrătiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra pe pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul»”.

Nimeni altul decât Dumnezeu Însuși nu este cel care realizează miracolul adunării poporului Său - anunțat în multe feluri. Dumnezeu o face cu o mână puternică și un braț întins, ceea ce ne amintește de eliberarea lui Israel din Egipt la începutul istoriei sale. El o face, de asemenea, cu „mare îndurare” și cu „bunătate eternă” (Isaia 54.7,8). În același timp, însă, această acțiune a lui Dumnezeu înseamnă judecată pentru națiunile la care au locuit israeliții. Din versetele din Ezechiel 20 aflăm că Dumnezeu nu îi va întoarce pe toți israeliții în țară. El îi va judeca; toți vor fi triați unul câte unul ca niște oi. Doar cei evlavioși dintre ei vor intra în țară. Cei răzvrătiți și cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu vor fi separați și judecați; niciunul dintre ei nu va intra în țară.

Adunarea celor zece seminții, frații poporului Israel, este descrisă și în Isaia 66 și în Psalmul 147:

Isaia 66.20,21: „Și-i vor aduce pe toți frații voștri din toate națiunile, ca un dar de mâncare pentru DOMNUL, pe cai și în care și în căruțe acoperite și pe catâri și pe dromadere, la muntele

23 Pentru un studiu mai aprofundat recomand cartea lui Henri Rossier, *Betrachtungen über die Psalmen*, Neustadt (Ernst-Paulus-Verlag) 1978, vezi în mod deosebit pag. 159 și următoarele [[în românește – vezi linkul: Cântările treptelor](#)]. În introducerea la Psalmi, Rossier oferă o excelentă prezentare generală a contextului profetic al Psalmilor. A se vedea, de asemenea, anexa „Privire de ansamblu profetică asupra cărții Psalmilor” de la sfârșitul acestei cărți.

Meu cel sfânt, la Ierusalim”, zice Domnul, cum aduc fiii lui Israel un dar de mâncare în vas curat în casa Domnului. „Și voi lua dintre ei ca preoți și leviți”, zice Domnul.

Psalmul 147.1,2: Lăudați pe Domnul, pentru că este bine! Cântați psalmi Dumnezeului nostru, pentru că este plăcut: se cuvine laudă. Domnul zidește Ierusalimul, adună pe cei risipiți ai lui Israel;

În legătură cu adunarea exilaților lui Israel, în Psalmul 147.2 menționează deodată un alt eveniment: „DOMNUL zidește Ierusalimul, adună pe cei risipiți ai lui Israel”. Ne vom ocupa mai târziu de reconstruirea Ierusalimului.

Titlul original: *Tausend Jahre Frieden, Biblische Prophetie aktuell*; Editura Daniel, Ediția 2004, pag.32-88.